

DIE IDEOLOGISCHE UND ORGANISATORISCHE ENTWICKLUNG VON RECHTSPOPULISTISCHEN UND FASCHISTISCHEN PARTEIEN IN DER EU – ANFORDERUNGEN AN DIE LINKE

Buzludza Stiftung mit der Unterstützung der

ROSA LUXEMBURG STIFTUNG
SOUTHEAST EUROPE

*В книгата са поместени докладите от семинара
“Идеологическото и организационното развитие на
дяснопопулистките и фашистките партии в ЕС – задачите
пред Левицата”, състоял се на 25 февруари 2012 г. в София.*

София, 2012 г.

В резултат на кризата дяснопопулистките партии в много европейски държави са във възход. Националистическите тенденции стават все по-силни. В много страни на ЕС от незначителни формации тези партии и движения бележат все по-големи успехи в изборите и се превръщат в решаващ политически фактор. Нападенията над комунисти, мигранти, роми или хомосексуални вече не са единични случаи. В България подобни нападения са не само факт, но в някои случаи стигат дори до убийства.

В рамките на организираня еднодневен семинар на тема “Идеологическото и организационното развитие на дяснопопулистките и фашистките партии в ЕС – задачите пред Левицата” фондация “Бузлуджа” си постави за задача да анализира дали тези инциденти са все още незначителни явления или дясната сцена представлява реална заплаха? Каква е историята и проявлението на неонацистките партии в България и Европа? Разгледан беше и въпроса относно десния популизъм като “легитимен” расизъм и свързваща линия между “центъра” на обществото и неонацизма, като беше обърнато внимание и на реалните прояви, начина на живот и стратегиите на неонацистите, обществената релевантност на крайната десница и възможните антифашистки отговори.

Маргарита Милева
Председателка
на фондация “Бузлуджа”

Десният популизъм като легитимен расизъм – свързващо звено между центъра на обществото и неонацизма

Дирк ЩЕГЕМАН

Говорител и съучредител на Съюз “Да спрем десния популизъм”, Берлин, член на Обединението на преследваните от нацисткия режим – Съюз на немските антифашисти, Берлин и активист в работния кръг “Маргинализираните – вчера и днес”. През 2008г. става популярен с организираните в Берлин “Влак на спомените” – паметник за депортацията на децата в нацистките концентрационни лагери. През месец юни 2011г. Щегеман е награден от кмета на Берлин Клаус Вове-райт с отличието “Лента за смелост и разбиране”

Драги другарки и и другари, скъпи приятелки и приятели,

Много се радвам, че мога да присъствам между вас, за да обсъдим един наистина интересен и за Левицата важен, дори обществено опасен политически проблем. Затова благодаря за поканата на организаторите на мероприятиято, която приех с удоволствие. Бях вече представен и повече подробности за моята личност не са и нужни. Ако има въпроси в това отношение, в края на дискусиата съм на ваше разположение.

Но нека да дойдем на темата: “Десният популизъм като легитимен расизъм - свързващо звено между центъра на обществото и неонацизма”.

Няма да говоря специално за България, докладчиците след мен ще направят това много по-добре. С много по-голям интерес очаквам информацията, опита и гледните точки, които ще мога да взема и отнеса със себе си от тук. В Западна Европа, респ. в Германия отново броди един призрак. В случая нямам предвид комунизма: от него трябва да се страхуват само тези, които непрекъснато го рисуват на стената като заплаха пред обществото - това са господстващите капиталисти и тяхната система.

Става дума за друг един призрак. Един призрак, от който трябва да се страхува работническата класа. Призрак, който ако не е създаден от властващите, най-малко интензивно е бил отгледан от тях. Това е призрактът на “десния популизъм”. За него сигурно вече е писано и четено много в България. Но кой стои зад него? Какъв феномен описва това понятие? Какви политически форми, взаимодействие, комуникации и политическа идеология, респ. програматика са характерни за стоящите зад него групировки? Каква е връзката им с расизма; след като двете понятия се употребяват най-често заедно? За всичките тези въпроси няма окончателни отговори. Но въпреки всичко ще се опитам да разсея малко мъглата, която обгръща призрака на десният популизъм. И за целта ще се спра най-напред на обществената среда, която прави възможно неговото зараждане. Темата ми е: “Десният популизъм като легитимен расизъм - свързващо звено между центъра на обществото и неонацизма”. От нея могат да бъдат изведени две тези:

1. Десният популизъм съдържа черти на расизма, който играе ролята на свързващ елемент между всички дяснопопулистки партии и

2. Расизмът е свързващото звено между т.нар. „център“ на обществото и неонацизма.

Расизмът като социално взаимоотношение и средство за легитимиране

Расизмът е бил и още е протест на подтиснатите към подтисниците, на жертвите на социалните несправедливости към облагодетелстваните. Той характеризира социални взаимоотношения и властови отношения на господство. Расизмът е отличителната черта, която споделят всички дяснопопулистки партии и която ги обединява. И точно тази съществена негова структурна роля за капитализма трябва да бъде премълчана и прикривана. Защото, ако все пак расизъм без капитализъм е възможен, обратното е невъзможно. Защото, както Карл Маркс установи солидарността, равенството, справедливостта и хуманизмът нямат никакъв шанс във “врящия казан на конкурентната борба” (К.М.). В борбата на “всеки срещу всеки” се извършва едно присъщо на системата маргинализиране на индивиди и слоеве. Това създава постоянно както в глобален, тъй и в национален мащаб неравенство и

неравностойност между членовете на обществото, за което е необходимо оправдание, приемливо както за печелившите, така и за губещите в конкурентната борба. Експлоатацията и подчинението трябва да изглеждат според него справедливи и да оправдават многообразните форми на репресии. И тази логика е следната: общественият статут на всеки е затова справедлив, защото жената си е жена, защото имигрантите са “чужденци” и преди всичко защото, и това е концепцията на легитимното неравенство, то е резултат от добрата или лоша работа на всеки един индивид, за което той сам си е отговорен. Или по-просто казано: “Който има, си го е заслужил, защото го има!” или “Всеки е сам господар на своето щастие”. И това важи както за отделната нация, така и за цялото човечество. Чрез расизма се прикриват и легитимират социалните различия. От една страна, между държавите и общества в международен план, а от друга между класите и прослойките в национален мащаб вътре в държавите и общества, т.е. най-общо между господстващи и подчинени. По този начин расизмът придобива една външно- и една вътрешно-политическа компонента. Във външнополитически аспект и по отношение на развиващите се страни не се противодейства на причините за емиграцията, а борбата се измества срещу емигрантите. Социалните проблеми на “Юга” се приписват по типично расистки начин на специфичната култура и менталитет на населяващите го народности, напълно пренебрегвайки политическите и социални фактори, при които те живеят. Те се обявяват за природно корумпирани и негодни за демократично самоопределение. Проблемите не се обясняват с глобалното разпределение на труда и с експлоатацията, на която са подложени. Затрудненията им се обявяват просто за “проблеми домашно производство”. Във вътрешно-политически аспект на имигрантите се гледа не като на жертви на икономическите, социални или екологични последици от политиката на индустриалните държави. Нищо подобно! Приемането им за емигранти се представя дори като хуманитарен жест от страна на развитите държави. При това в ЕС, респ. в Германия се допускат само онези от тях, които от демографска гледна точка се оценяват като икономически “полезни” или “годни за употреба”. Останалите, които все пак са успели да се промъкнат в “крепостта Европа” се подлагат на дискриминация чрез затваряне в депортационни лагери, чрез труд срещу заплащане в натура и чрез изолация. Тяжното присъствие в държавните служби, в университетите, съдилищата и пр. далеко под средното ниво свидетелства за целенасочено изолиране.

Накратко казано: те са подложени на институционален расизъм. Общественият взаимоотношения, естествено се променят. Това значи, че се променят и начините за оправдание и легитимация на подобна политика. През последните години и десетилетия се наблюдават символични и дискурсивни промени в хода на “модернизирването” на така наречените “екстремни права”. От една страна те са последица от глобализацията, от нарастващите миграционни движения, от масовата безработица, от оряването на социални придобивки, от изнасянето на производства в евтини страни, те са последица от подбиващата работните заплати конкуренция на имигрантите на трудовите пазари; всичко това съществено подобри икономико-социалния и политико-културния климат за влияние на десните партии не само в Германия, но и в цяла Европа. В това отношение могат да бъдат споменати успехите на: италианската “Alleanza Nazionale” (AN), на австрийската Freiheitliche Partei Oesterreichs (FPÖ), на френския “Front National” (FN), на швейцарската “Народна партия” (SVP), на холандската Partij voor de Vrijheid (PVV), на белгийската Vlaams Blok (VB) или на германската “Schill-Partei”. Предпоставки за възраждането на националистическите, расистки и неонацистки тенденции създаде и разпада на бившия социалистически блок в Източна Европа.

Немския социолог, Вилхелм Хайтмайер констатира в последните си изследвания, че в Германия се възражда идеологията за социалната малоценност, изповядвана особено от заможните слоеве спрямо социално слабите и имигрантите. От страна на материално по-добре осигурените се започва “класова борба отгоре надолу”, вследствие на която се забелязва “осезаемо застудяване в социалните отношения” в обществото. За този процес сериозен принос има и финансовият сенатор на Берлин, Тило Зарацин, който стана известен с препоръката си към трайно безработните, на които не им стигат държавните помощи за отопление, да си облекат по още един топъл пуловер и с рецептата си, как с по-малко от 4 евро на ден могат да се изхранват “здравословно, пълноценно и доволно”. Тази препоръка, визираща традиционната издържливост на социално “слабите слоеве”, бе адресирана предимно към арабското и турското малцинства и не остана незабелязана от управляващите политики.

Това заключение бе формулирано по забележителен начин от журналиста в списание „Щтерн“ Валтер Вюленвебер още през 2004 г.

„Доскоро политиките, социолозите и обществото бяха убедени,

животът на социално слабите слоеве и общественото им поведение са резултат от тяхната бедност. Истината е точно обратната: бедността им е следствие от тяхното социално поведение и следствие от културата на ниските слоеве на обществото... Бедността не разболява. Лошото здравословно състояние на долните обществени слоеве не е резултат от липсата на пари, а от липсата на дисциплина. Недисциплинираността е един от белезите на новата субкултура на социалнослабите прослойки.”

Междувпрочем тази аргументация се използва глобално и спрямо т.нар. развиващи се страни. Тук не се търсят и отстраняват причините за социалната маргинализация. По-скоро засегнатите от нея се превръщат в причина за проблемите на обществото. Провежда се, например семинар за “интеграцията” на чужденци, който формира образа на чужденеца, “отказващ да се интегрира” и с това настройва обществото срещу тях и особено срещу мосюлманите. Хората не трябва да гледат на делението на обществото на “горен” и “долен” слой като на социално деление, а да го възприемат като етническо и културно разграничение. Не се разисква социалната ситуация и дискриминация, на която са изложени социално слабите, техния произход, тяхната култура, тяхната религиозна принадлежност и генетични заложи. Тези демагогско провокативни твърдения са свързани с опасни синдроми на расовата хигиена и негативната евгеника[□].

В общи линии могат да се открият два основни признака на съвременния расизъм:

1. Изместване на значението между „раса“ и „култура“, при което последната излиза на по-преден план.
2. Изместване на неравенството към „различността“, т.е. към правото да бъдеш различен.

И точно тук се появяват частичните различия, които могат да се открият между неонацисти и десни популисти. Тъй като дяснопопулистките формации и партии за разлика от неонацистките организации са признати за носители на демократичните ценности на гражданското общество, съществува негласно споразумение в обсъжданията да се говори не за раси, а за култури. Общото при тях е омразата към другите, т.е. към чужденците. Но и тогава се забелязват прилики с онези, от които те така много държат да се дистанцират, за да бъдат считани за част от демократичния спектър. Тъй като нарастването на определена група от населението хомогенизира и стереотипизира, също както и изключването на определени групи. Принадлежащите към тях

се редуцират само по конкретни “културни отлики”. По този начин те изразяват привързаност фактически по същите причини, по които отричат расизма на неонацистите. Плавният преход в двата начина на мислене не съществува само между неонацисти и десни популисти, но вътре в тези течения. Така например, германската неонацистка партия (NPD) изисква от една страна спиране на “достъпа на чужденци”, но от друга съхранение на “етническото разнообразие”. Десните популисти насочват расистката си пропаганда, състояща се от отрицателни квалификации най-вече срещу мосюлманите, сравнявайки ги с евреите, на които приписват само положителни качества. Политиката на десните популисти и техните представители не е по-демократична, само защото те не демонстрират явно физическа агресивност. Те просто са и си остават расисти и социал-дарвинисти. Ще поясня, че впоследствие ще употребявам понятието “десен популизъм”, но винаги в мислено в кавички, защото не го считам за много целесъобразно.

Qui bono populismus

Не само по време на кризи, но най-често тогава търсенето на виновниците, респ. изкупителните жертви за случилите се неудачи се превръща в едно от любимите занимания на обществото. Тъй като винаги, когато нещо мащабно се провали, най-често грешката не се търси в неправилния избор на цел, в деструктивните социални взаимоотношения и структури, а се прехвърля непременно върху действията на личностите. По този начин причините за социалните проблеми се индивидуализират, респ. субективират. Приписването на нежелание, неспособност или дори съзнателна злонамереност на определени субекти за възникването на проблема колкото и да изглежда лесно коригируем фактор, само отклонява вниманието от истинските причини и ги завоалира. Да се режат глави е по-лесно и удобно за всички решение, отколкото да се разрушават обществени взаимоотношения и целенасочено да се търси тяхната промяна. Социалдарвинизмът и расизмът както вътрешнополитически, така и външнополитически са най-удобните механизми за маргинализиране и легитимизиране.

Тук се намесва и “популизъмът”. Най-често между абстрактните категории в политиката и конкретните дадености в ежедневието, за които те се отнасят, стои като посредник езикът. Езикът

е винаги продукт и огледало на обществото. В расисткото, сексисткото, антисемитското общество езикът е също белязан от расизъм, сексизъм и антисемитизъм, същите белези, които определят облика и на обществото. Наред със съзнателно употребените дискриминационни изказвания, има и по-скоро несъзнателно употребени изрази, които са естествена съставна част от всекидневната реч, чиито дискриминационно съдържание остава без отговор, понеже първоначалното им предназначение и историята на смисъла им са непознати. Но при т. нар. “популизъм” чрез езика съзнателно се проектират стереотипи и клишетата върху лица или групи от лица, които трябва да бъдат изкупителни жертви за някакви проблеми в обществото. В крайна сметка целта е да се даде на обществото “грешна представа” (К.М.), изкривена картина на действителността. При търсенето и представянето на изкупителните жертви се подхожда прагматично. Като такива аргументи могат да послужат “отказа от работа, респ. мързеливостта на бедните”, “нежеланието или невъзможността на емигрантите да се интегрират в обществото, религията или някакви други “културно-етнически причини”, които са породили съответните обществени проблеми.

Популизъмът – едно “популистки” маскирано бойно понятие

Понятията “популизъм” и “упрек за популизъм” дават облик на публичните дискусии и спорове особено през последните години. Тълкуването на понятието “популизъм” - подобно на това за “екстремизъм” и “тероризъм” - е предоставено на индивидуалността, или по-точно казано на умствения “произвол” на отделната личност (на господстващото мнение) и на целенасоченото политическо инструментализиране. Всеобщо призната и научно обоснована дефиниция за него няма. Ясно е, че латинската дума “populus”, т.е. “народ” образува същността на понятието и че “популизъм” на тази основа означава политика, която се стреми да поддържа “близост с народа”. Това обяснение само по себе си не крие противоречия. Тъй като опита за тълкуване като “народност”, респ. “простота” сам по себе си не представлява проблема, а по-скоро е целевата група, към която той е насочен и тя може да бъде разбрана и като “ethnos” и като “demos” и по този начин може да маркира като репер както “собствения” така и “общия народ”. По същия начин

има значение дали се прави политика в името на народа и/или за народа. Всъщност както “собствения” така и “общия народ” дават достатъчно възможности понятието да бъде натоварено с “народностно-националистично” съдържание. Дефиницията на Шуберт/Клайн, според която “популизъмът” е политика, “която с користна цел се представя за близка до емоциите, предразсъдъците и страховете на населението и предлага привидно прости и ясни решения за политическите проблеми” във всеки случаи е твърде обща. Понятието не става по-ясно и с препратката към ключовата дума “демагогия”.

Всъщност не се знае, дали прецизирането на понятието „популизъм“ действително е необходимо, след като то е толкова променливо и разнообразно приложимо като политически инструмент. Това става особено ясно с примера на постоянно повдиганата тема за схемата „ляво - дясно“. Съпоставянето на привидно левия популизъм с десния популизъм внушава подобно на “тоталитаризма” и произтичащия от него “дебат за екстремизма” едно приравняване на лявото и дясното, имащо за цел да се разграничи от самоопределилия се като демократичен “център”. Внушава се, че на така наречения “център” в никакъв случай не може да му бъде приписан “популизъм”. А тъкмо “демократичният център” е този, който търси изкупителни жертви и на които те успешно му бяха представени, както наскоро показва изследването на Фондация “Фридрих Еберт” на тема “Центърът в кризата”.

Принципно понятието „популизъм“ е приложимо за всеки в политиката, в медиите и другаде, който в търсене на причините за появата на проблеми в обществото се абстрахира от социалните въпроси и се ориентира към търсене на индивидуализирания, респ. субективирания виновник, изключвайки от причините модела на обществената система и нейните структури. А тъй като левията поставя въпросите за системата, тя не може да бъде определена като “популистка”. И тъй като лявата ѝ политика е задължена към честност и истина спрямо гражданите, то тогава е невъзможно съществуването и на “ляв популизъм” като системно явление и същност на лявата политика. Това, обаче, не изключва автоматично възможността леви политици примерно по време на лов на гласове за избори да лъжат електората, т.е. да използват “популистки” методи и техники за аргументиране.

Дяснопопулистски партии и организации в Германия

Няма единно мнение за съдържание на понятието “популизъм” общо и за “десен популизъм” в частност, както и за тяхната употреба. По някои характерни свои особености “популизмът” може да се проследи далеко назад във времето, но връх на развитието си в международен план той получава през 20-ти век. От по-ново време е употребата на понятието “десен популизъм”, което е не по-малко забулено в мъгла, отколкото научно обяснено. Въпреки това тези две понятия получиха гражданственост в публичното пространство и на Германия, без да се държи сметка за тяхната неустановеност. И понастоящем може да се констатира, че за организации като самопровъзгласилите се граждански движения “PRO - Германия” и “РАХ - Европа”, някои “Свободни сдружения на избирателите” и за расистки Интернет-блогове като “Politically Incorrect”, основна черта е подстрекаването срещу мосюлманите. Под булото на критика на исляма, на дебати за свобода на мненията и по въпросите за интеграцията, за правата на гражданите и на жените те се опитват да насаждат расистка неприязън чрез пропаганда за изграждане на едно затворено “християно-юдейско западно общество”. Ислямът се използва като инструмент за осъществяване на социална сегрегация, дискриминация и маниакална нужда от сигурност чрез легитимно орязване на основни човешки права.

Факт е, че определени партии и организации и техните представители стимулират укрепването на народностно-националистични традиции, предразсъдъци и страхове, за да ги използват за собствени политически цели. Най-често се употребяват социалдарвинистки, респ. шовинистични и расистки стереотипи и се предлагат съответни решения. Прилагат се методи, използвани от т. нар. “Нова десница”: подстрекателство, лъжи, полуистини, привиден научен подход, клевети, дискриминация, маргинализиране, демонизиране, оскърбление, сплашване, унижение, криминализиране и т.н. Това означава, че трябва да се даде решителен отпор на опита да се представи “десния популизъм” като демократично по-пречистен и по-умерен еквивалент на “десния екстремизъм”. Защото, както казва Кристоф Бутервеге, той е по-скоро негов особен вариант. Спорно е, доколко могат да се нарекат “дяснопопулистки” само онези партии, организации, течения, които превръщат дуализма на понятията “народ”, “население”, респ. “пълнолетни граждани” и “елит”, “държавна

бюрократия”, т.е. “политическа класа” в основно съдържание на своята агитация и пропаганда без да демонстрират агресивност и да опитват със сила да постигат своите цели. И то не само заради употребата на насилие. Защото в хода на организиранияте от тези организации расистки разисквания на тема “пълзящо ислямизиране” многократно се наблюдаваха посегателства и нападения над джамии и отделни мосюлмани. Духовните подбудители не са ли също отговорни за предизвиканите пожари? Не е ли също насилие държавната политика, провеждана под натиска на тези групировки спрямо бежълци, имигранти и роми? Всичко това буди подозрения и от друга гледна точка. Групировките, особено като “Pro”-движенията, “Pax Европа”, “Politically Incorrect” или “Свобода” поддържат, освен идейни контакти и въпреки официално обявеното дистанциране, директни връзки с открито расистки или неонацистки партии и организации и отделни личности. Това е особено очебийно при “Pro”-движенията. Една част от техните функционери, членове и симпатизанти произхождат от расистки партии като NPD, DVU, REP и други. Основните дискуссионни теми на “дяснопопулистите” днес са: граждани срещу „корумпирания елит“, националната идентичност срещу диктатурата на ЕС и глобализацията, пренаселението с чужденци и мултикултурната вълна. Тези партии се опитват да представят своите формирания за хомогенни, исторически израснали организации, които се борят против влизането на Турция в ЕС, за вътрешна сигурност и против криминалните престъпления, срещу опекунството на държавата, лявата идеологическа диктатура, необуздания свободен пазар, но и срещу част от социално осигурените от държавата „заслужили“ граждани. Тази тематика се прилага от различните „дяснопопулистски“ партии с различна интензивност и с облик, съобразен с особеностите на региона. Те се опитват да се дистанцират в самоопределението, в реториката и при появата си пред обществеността от нацистките и расистки партии и организации, за да минат в очите на обществеността като представители на „демократичния спектър“. Подкрепени от атентатите от 2001 г. в Ню Йорк на „дяснопопулистките“ европейски партии се отдаде възможност под мантията на „критика на исляма“ да всеят настроения и страхове срещу имигрантите, особено срещу мосюлманите. И това не беше трудно след като „ислямът бе превърнат в образ на глобалния нов враг“, а неговите последователи - в потенциални „терористи“. Мосюлмани се срещат също в Европа и Германия. В тази обща група „ислям“ се сумират всички араби и турци (включително и секуларизираните,

християните и принадлежащите към други религии). На мосюлманите генерално им се приписват фактически всички непроменими биологично-културни, наследствени, отрицателни качества, свързани от социалдарвинистките стереотипи с особеностите на „долните“ социалнослаби слоеве. И това е така, защото голяма част от имигрантите са от тези слоеве и то благодарение на десетилетната сегрегационна и дискриминационна политика спрямо тях. Те изглеждат предопределени да бъдат изкупителни жертви. Стратегиата на десните популисти обещава да успее, както показват изборните резултати в различни европейски страни. Симптоматични за нея са австрийският десен политик Йорг Хайдер и неговата расистка партия - FPÖ. На „Партията на правовата офанзива“ (PRO), прекръстена впоследствие на името на своя основател Роналд Шил в партията на Шил, която използва в политиката си и лозунги срещу имигрантите, за първи път през 2001 г. се отдаде възможност да вземе участие в регионално правителство на Германия като „дяснопопулистка“ партия.

“Про-„ движения

В Германия има редица партии и движения от „Про-„ тип, които броим към така наречените „десни популисти“. За основа и център на тези организации се счита инициативата, основана през 1996 г., самопровъзласила се за „гражданско движение“ „Про Кьолн“. С основаването на „Про Дойчланд“ („Про Д“) през 2005-та година, както и „Про НРВ“ (Северен Рейн Вестфалия) през 2007-а година, започна опитът за надрегионално разтежение на провинциално и федерално ниво. Маркус Байзихт, председател на „Про Кьолн“ и „Про НРВ“, както и Манфред Руус, председател на „Про Д“, член на управата на „Про Кьолн“ и съветник в Общинския съвет на град Кьолн, член на „Про НРВ“, са симстони за персонифицираните общи точки и идентичните по съдържание посоки на „Про-„ движенията. С миналото си те стоят за все още съществуващи връзки с екстремната дясна сцена в страната и чужбина, бидейки представителни и за редица функционери и функционерки, членове и поддръжници.

Формално движенията „Про Д“, „Про Кьолн“ и „Про НРВ“ са отделни и самостоятелни партии, но въпреки това, самоопределящи се „меко“ като „десни популисти“, „Про Кьолн“ са считани за екстремно десни, докато на другите две движения могат да бъдат приписани „само“ крайно десни цели. Тук отново проличава невъз-

можността на така наречената Теория на екстремизма да обхване съдържанията на посланията в комплексното, крайно-дясно поле. Въз основа на серии публикации и запитвания в Регионалните парламенти, както и в Бундестага, е редно тук да се насочим към някои развития от 2010-та насам, както и към връзките с крайно-дясната сцена и опита за европейско мрежуване.

„Юристът Байзихт и няколко колеги от управата на „Про Кьолн“ подържат от години контакти с ултра-дясната сцена. Заедно с радикалите от „Немската лига за народ и родина“, бившият републиканец Байзихт обяви през началото на деветдесетте награда от 1000 ДМ за информация относно една, потопила се в нелегалност, бежанка. Неговото лице, Руус, е бивш член на НГД, а членът на управата, Андре Пикер, се представляваше като адвокат на нацибандата „Бели вълци“, които вече бяха записвали албуми със заглавия като „Изгний, Юда“ и „Германия, събуди се“.¹

Онована през 96-та година, едва покрай събитията от 11-ти септември 2001г. и последвалото стигматизиране на мюсюлманите през 2002г. с кампанията против джамиите в Кьолн-Еренфелд, „Про Кьолн“ започна да привлича вниманието. Тази кампания бе подкрепена и от регионалния съвет за Северен Рейн Вестфалия на НГД. Въпреки или именно заради неоспоримите връзки на някои функционери с крайно десни партии и дружества, движението успя да сложи крак в кьолнския Общински съвет от 2004г.. Оттогава „Про Кьолн“ е представена в началото с четири, а по-късно, през 2009г., с пет места в ОС на град Кьолн, както и присъства във всяко едно от районните представителства на града. При всички положения липсват данни за членския брой на всички други разделения на „Про-“ движението. Докато за пред публиката се жонглира с четирицифрени числа, то твърдението на Службата за защита на конституцията за около двеста члена може да е силно подценено и смекчаващо. Броят на членовете не казва нищо относно възможностите за контакт на подобни послания сред широките маси. Ненапрасно „Про Кьолн“ се бори съдебно от години, макар и неуспешно, срещу класификацията ѝ като крайно дясна партия. Неуспешни останаха и опитите за анти-ислямски конгреси през 2008-2009г.. На европейско ниво „Про Кьолн“ взе участие в основаването на Европейския съюз „Градове срещу ислямизирането“ през 2008 г., заедно с националистки и расистки партии като „VlaamsBelang“ (Белгия), „FPÖ“ (Австрия) и „REP“.

В края на 2009 г., председателстващият расистката Швейцарска

¹ RBBonline, 10.10.2007, „Ислям- обликът на врага“

Народна Партия в кантона Ааргау, Гросрат Андреас Гланер стъпи в символично членство в „Про Кьолн“

През февруари 2007г., по модел на „Про Кьолн“, но на провинциално ниво беше учредено движението „Про НРВ“. Както функционерите, така и членовете идват директно от полето на „Про Кьолн“ и споделят същите послания. Регистрирана като партия от септември 2007г., нейната цел беше участие на местните избори в НРВ през 2009 г., както и провинциалните парламентарни избори 2010г.. За тази цел се основават нови структури в провинцията. По собствени думи, „Про НРВ“ получава почти 40 мандата в градските и районни съвети в НРВ, а членската им маса наброява „над 1800 члена в над 30 районни клуба в шест общини“. Службата за защита на конституцията изхождаше от 80 члена през 2009г.. Умереното участие на големите мероприятия на „Про НРВ“ насочва към факта, че собствените им данни са широко раздути и служат за имитиране на стабилна подкрепа сред обществото. Целта за влизане в Парламента на провинцията бе изпусната с много, както и планираното масово разрастване в НРВ.

Не по-различно е положението и при основаната през 2005 г. от Манфред Руус самопровъзгласила се за гражданско движение инициатива „Про Дойчланд“. Малки териториални клонове на „Про Д“ междувременно се намират в Долна Саксония, Хесен, Бранденбург, Бавария, НРВ, Баден Вюртенберг и от 2010г., формално независимият клуб в Берлин. Последният се опита да участва в изборите от 2011г.. Абициите на Руус в регионалната политика биват спирани и конкурирани до момента от Байзихт и „Про НРВ“. Понастоящем Руус се опитва да прикрие цяла серия провалили се мероприятия, сред които националният конгрес на партията, както и липсващите структури в Берлин, чрез основаването на окръжни клубове и разпространение на флаери. Наложил се Руус да се откаже от обявената през 2010г. подкрепа от страна на шведския нацист, квази-милионер и основател на крайно-дясната фондация „Континент Европа“, Патрик Бринкман. Гостуването на Бринкман като водач на листа в един от берлинските квартали през 2010г. бе кратко, но преди всичко изпълнено с очаквания за предизборни дарения, както на времето с „Про НРВ“. След само три седмици като водач Бринкман отстъпи от поста в знак на протест срещу предполагаемия хомосексуализъм и отявления неонацистки уклон на един от партийните колеги. Руус застъпил на неговото място, без да се очакваше особен шанс. Дори рекламата с Тило Сарацин не донесе повече от 1,2% и нито един мандат, така че фокусът в момента

е изместен върху европейските избори. Още от 2010 г. бе оповестена една коалиция от десни и расистки парии като „Про НРВ“, „Про Кьолн“, REP и FPÖ.

„Щутгартското обяснение“ от 2010г. установи бъдещата съвместна работа на „Про НРВ“ и REP. С обявяването на допълнението към името в „Про Движение/Про НРВ“[□] бе поставена една нова рамка. „Ядрото на едно ново, освободително движение“ трябва да се съставява от REP, „Про Движение“ и крайно-дясното „Немско движение на Алфред Мехтерсхаймер“. Собственото „преодоляване на миналото“, както и междуособното „политическо стигматизиране“ трябва да се прекратят, а борбата срещу „Ислямизацията“ да се води заедно. С тази цел нови партньори от периферията на крайното дясно, расистки организации и други са добре дошли. Един, предвиден за 2012г. европейски референдум сред расистките партии трябва да положи основите за съвместни действия на Европейските избори 2014.

РахЕуропа, веб-портала „политически некоректен“ и партията „Свободата“

Покрай „Про-“ движенията има един друг конкурентен дясно-популистски съюз, който се опитва да действа на федерално ниво и особено в Берлин. Той е на път да надскочи успехите на десните популисти и крайно десните с помоща на един силно културалистично представен расизъм.

Водещо лице е изхвърленият от редиците на християн-демократите, депутат в Берлинския парламент, Рене Щадткевиц („Ислямът не може да се интегрира...“[□], в управлението на „РахЕуропа“ и съосновател на дясно-популистката партия „Свободата“. Още през 2006г. той подкрепи расистката кампания на „Сдружение в интерес на гражданите на Панко-Хайнерсдорф“ срещу строежа на една джамия. Освен за подкрепата се говори, че той е и инициатор на кампанията. На техните маршове като участници се появяваха редица неонацисти от НПД и Другарствата. Първо Щадткевиц попадна под критика след едно негово интервю за „Млада свобода“, тръбата на новите десни. От 2008 г. той е и член на самопровъзгласилото се за гражданско движение „РахЕуропа“, което произтича от сливането на основаното през 2006г. от Удо Улфкоте сдружение „РахЕуропа“ с учредения 2003г. „Федерален съюз на гражданските движения“. „РахЕуропа“ и Щадткевиц никога не са били предирчиви

при подбора на партньорите си, сред които „Международното общество за човешки права“, расистката „Английска защитна лига“, както и поддържащите уеб-платформата „политически некоректен“. Всяка година те призовават на 3-ти октомври срещу „Окупацията на Деня на съединението на Германия от страна на Деня на отворената джамия“, при която шериятът става шифър за фантазираната, „заплаха за ислямизация на Европа“, конструкцията за една борба на културите, посредством която трябва да се доведе до дискриминирането и криминализирането на хомогенни мюсюлмански групи в обществото.

Опитът на Щаткевиц с основаната през 2010г. партия „Свободата“ да удължи политическата ръка на „РахЕурога“и расисткия блог „политически некоректен“, както и да застане в стартова позиция за парламентарните избори в провинция Берлин, трябваше да се увенчае с публичното посещение на холандския расист Геерт Вилдерс на конгреса в Берлин. Това и второто посещение на Вилдерс бяха единствените запомнящи се публични актове до изборите. Те и вътрешно-партийните разногласия доведоха в крайна сметка до неуспех в борбата за мандати. Основната точка на „Щаткевиц § Ко“ се състои в европейското мрежуване с други расистки и крайно десни партии и организации. За това говорят и честите му изяви по различни крайно десни конгреси и мероприятия. Тук той не се задоволява само с партньорите на „Про-“, движенията като „FPÖ“ и „VlaamsBelang“, но и поддържа контакти с расистките партии „Шведски демократи“ и „Датската народна партия“. В същото време „Свободата“ излиза на конгрес „Срещу ислямизирането на страните ни“ в Париж. „Тук се срещаха нацията, футболни хулигани, антисемити, крайно десни евреи, една бивша сподвижничка на Симон дьо Бовоа, както и представители на расистката „Швейцарска народна партия“.“ Крайно дясната политичка Мари льо Пен не взе участие, по лични данни, единствено поради вътрешнопартийните избори.²

И без друго за Щаткевиц е по-важно да обикаля из Европа или да открива нови местни партийни клубове, отколкото да води предизборна кампания. При проверка са установени липсващи подписи в документите внесени от партията, за нередности около финансирането също можеше да се чете. В крайна сметка резултатът беше 0,96%, нито един мандат и невъзстановяване на вноските по кампанията.

За най-малките, крайно десни и расистки партии в Берлин годината завърши, както и започна - със загуби. След изборите гла-

2 <http://www.bnr.de/content/einigendes-feindbild-0>

совете им не стигнаха за нито един мандат, в която и да е от камарите. Опитът на „Про Д“ да проведат втория си партиен конгрес в общинските помещения в Темпелхоф-Шьонеберг доведе до съдебен спор, но те загубиха и на двете инстанции. Широко оповестения протестен марш през берлинските кметства, насрочен за 14-ти декември, бе също така плачевен. Една групичка „Про-“ привърженици, пазена от група полицаи бе посрещната пред вратите на зала 2022 в кметство Шьонеберг от над 70 протестиращи. Призивът за това бе отправен от кампанията „Да действваме заедно! Срещу расизма и социалното разграничаване!“ под мотото: „Появата на време осигурява най-добрите места!“. Решение на съда в Темпелхоф потуши расистките страсти. За партията „Свободата“ 2011 година завърши също така катастрофално. Там нещата вървят към разпад, като единственото, което се държи, е радикалното ядро. Ако се съди по някои близки до партията уеб-източници и блогове, то от първия конгрес на партията във Франкфурт на Майн, там страдат от голяма вълна напускащи членове. Причините са един спор между „умерените“ и „радикалните“ в партията, изборното фиаско в Берлин, както и реакцията след него. Още в средата на ноември съоснователят Аарон Кьоних напуска партията. Сред последвалите над седемдесет оттегляния в партията се броят съветите в Бавария, Хесен, Райнланд Пфалц, Баден Вюртенберг, девет от избраните федерални представители, както и племенника на Щадткевиц, Дъстин Щадткевиц. Младежката организация се отдели и се обяви за независима. Председателят на Федералния съвет на партията, Щютценбергер, изпадна в полето на критиката сред умерените членове, след една негова статия в блога „ПИ“, където той призовава мюсюлманите да се дистанцират от Корана, под заплахата да бъдат изселени. Някои видяха в това противоречие с правото на религиозна свобода, но не успяха да се наложат. С това Щютценбергер си спечели първо мястото на председател за Бавария. Опитите да се съживи партията с един емоционален протест покрай случая с президента Вулф случиха на неуспех, основно поради липса на участници. Друга плесница за партията беше събитието в Шлезвиг Холщай, където изборният закон изисква поне петдесет делегата при партийното събрание, които „Свободата“ не можа да събере.

С това обаче опасността от десни-популисти, расисти и социално шовинисти не е отминала, тъй като техният дневен ред е преди всичко вдигане на шум чрез инсценирането на съмнителни нарушения на табута. Истинският проблем, възприемането на такива

послания от страна на части от властващата политика, медиите и обществото, особено сред така наречените „установени партии“, все още стои. Това е и причината, поради която въпреки изострянето на социалните проблеми в едно общество, клонящо на дясно, тези дясно популистки партии въпреки избирателния си потенциал да не могат да отбележат успех. Десният популизъм, расизъм, социален шовинизъм трябва да бъдат остро посрещани особено сред признатите партии. □

Десни партии в Европейския парламент от Избори '2009

Тук трябва да се отбележи липсата на единен европейски десен популизъм. Той се различава както в организационната си форма, така и в историята си. В това отношение обаче, тези партии споделят някой общи разбирания. Позицията на Фондация „Роза Люксембург:

„За това изследване се разглеждат следните общи признаци: Тук разгледаните партийни фракции в ЕП, както и отделни депутати и партии споделят едно критично или враждебно отношение към извършената или предстояща европейска интеграция и се стремят към засилване суверенитета на държавите членки; това ще рече, че съответния национален интерес е поставен над общоевропейския. Полемизира се често върху европейската бюрокрация, „Еврократията“ или срещу приближаващата „европейска Супердържава“. Повечето от тези актьори наблюдават традиционното семейство като основна единица на националната или регионалната общност. При много, но не всички, от десните партии, отношението към християнството (публично като инструмент срещу хомосексуализма или ислямизирането) играе важна роля. Те се стремят да запазват културни национални или регионални идентитети и разбират социалните си таргет групи (например Британския народ или Фламандския народ) като хомогенни, исторически развити цялости. По този начин, малко или много, експлицитно ги разграничават от други култури и етноси (ромите, ислямистите, ляво либералната единна култура). Разположени са критично до враждебно спрямо имигранти от неевропейски и други европейски страни, като изключенията са по правило оправдани с икономическа изгода. Всичко това е разделено в различни форми и програми.“ □

Резюме

„Свързването на враждебността към исляма с филосемитизма би могло да доведе до пробив на десния популизъм в Германия.“³ Ако „десните популисти“ искат да бъдат успешни като своите нацистки другари, трябва да се представят за демократично настроени. Това ще рече за Германия признание на греха на национал-социализма и антисемитизма. Ето защо със своята безпрекословна подкрепа за Израел трябва да се ударят два заека с един удар. Те се разграничават от антисемитизма като конструктивна черта на нацизма, въпреки това могат да подържат расистка политика към мигрантите, особено срещу мюсюлманите сред тях, които са представяни социално и културно като образа на врага (поне външнополитически достатъчно „легитимирано“). При последното могат да се намерят обществена подкрепа в климата на хегемониалната политика, подържана от досегашните федерални правителства.

Персоналните и структурни препокрития в партии от типа на „Про Дойчланд“ сочат, че това са всичко друго но не произраелски, партии на демократи. По-скоро на тях може да се гледа като целеви съюзи на „бездомни“ бивши наци-кадри, които нямат проблем да работят с отявлени антисемити. В това отношение парадираното навън приятелство с Израел е просто тактически елемент, целящ да осигури нареждане на партиите в демократичния спектър до конкуренцията и по този начин да спечели доверието на избирателите. През последните години се множат мненията на напускащи партията членове, които твърдят, че там са се загнездили множество стари НПД- и РЕП-функционери, които са оставили партийните си книжки, но не и нацисткото си съзнание.

За разлика от „старата школа“ нацисти, десните популисти са по-малко назадничави, опозиционни на системата, расисти, отколкото и по-скоро модерни, обсебени от нео-либерални моменти, шовинисти на благоденствието. В противоречие с НПД и други наци-групи, десните популисти не пропагандират „народния антикапитализъм“, а преследват неолибералната си логика за реформа към неограничаван, свободен пазар. Тяхното отчасти елитарно, социал-дарвинистко мислене, за разлика от нацистите, изключва и „немските“ социално неравнопоставени. От полза за тях е игнорирането от страна на хегемониалната политика и буржуазните медии на проявявания расизъм, който бива представян като един либерален, освободен от политическа коректност дискурс за грешките в

³ Stegemann, Unser Blatt Nr. 49, Berliner VVN-BdA

развитието. Смесването на социал-дарвинизма с етнизацията/културализацията расизъм са носи опасности, защото се създава поле за контакт по отношение, както при високите, така и при ниските, немски класи.

Дори, ако разпиляването и спора в немската дясно популистка и расистка сцена в Германия не представляват заплаха според някой, готовността за действие и съпротивата са наложителни. Не само заради широкия положителен отзвук от расистките тези на Тило Сарацин, колкото заради основния проблем, който съществуването на подобни организации носи със себе си - опора за подобни действия при някои утвърдени политици/партии. Макар до момента нито „Про Дойчланд“, нито „Свободата“ да са успели да спечелят мандати на избори в Германия, това може да се промени още 2014г. с отпадането на 5 процентната бариера при изборите за Европейски парламент. Още след изборите 2009 г. отношението на силите там се измести силно надясно.

Rechtspopulismus als "legitimierter" Rassismus - Bindeglied zwischen der "Mitte" der Gesellschaft und Neonazismus

Dirk Stegemann

Der Autor engagiert sich beim Bündnis "Rechtspopulismus Stoppen", beim Arbeitskreis "Marginalisierte - gestern und heute" und bei der Berliner "Vereinigung für die Verfolgten des Naziregimes/Bund der Antifaschisten". Politisch tritt er 2008 breiter in die Öffentlichkeit, als er die Zwischenstation des „Zuges der Erinnerung“ in Berlin organisiert, ein Mahnmal für die Deportationen von Kindern in nationalsozialistische KZ. Im Juni 2011 wird Stegemann vom Regierenden Bürgermeister Klaus Wowereit (SPD) das "Band für Mut und Verständigung" überreicht.

Liebe Genossinnen und Genossen, liebe Freundinnen und Freunde,

ich freue mich sehr hier sein zu können, um mit euch über ein wirklich interessantes und für Linke wichtiges, ja bedrohliches gesellschaftspolitisches Problem zu sprechen. Ich danke daher den Veranstalterinnen und Veranstaltern sowie den Organisatorinnen und Organisatoren für die Einladung. Gerne habe ich diese angenommen.

Zu meiner Person ist ja schon einiges gesagt worden. Weitere Ausführungen sind wohl nicht notwendig. Sollte es diesbezügliche Fragen geben, stehe ich aber im Anschluss natürlich gerne zur Verfügung.

Lasst uns also zum Thema kommen: Rechtspopulismus als „legitimierter“ Rassismus - Bindeglied zwischen der „Mitte“ der Gesellschaft und Neonazismus

Speziell zu Bulgarien brauche ich diesbezüglich nichts erzählen, dass werden die Referent_innen im Anschluss sicher viel besser machen. Umso gespannter bin ich auf die Informationen, Erfahrungen und Sichtweisen, die ich dazu von hier mitnehmen werde. In Westeuropa bzw. Deutschland geht jedenfalls mal wieder ein Gespenst um. Und in diesem Fall meine ich mal nicht den Kommunismus. Den müssen nämlich nur die fürchten, die dieses Gespenst immer an die Wand malen: die Herrschenden, das kapitalistische System.

Es geht um ein anderes Gespenst. Es geht um ein Gespenst, das die z.B. die Arbeiterklasse fürchten muss. Ein Gespenst, das nicht die Herrschenden bedroht, sondern von ihnen wenn schon nicht selbst kriecht, so doch wenigstens intensiv genährt wird. Es ist das Gespenst des „Rechtspopulismus“. Sicher ein Gespenst, von dem auch in Bulgarien schon gehört oder gelesen wurde. Aber, was und wer steckt genau dahinter? Welches Phänomen soll dieser Begriff umschreiben. Welche Politik-, Interaktions- und Kommunikationsform sowie politische Ideologie bzw. Programmatik ist kennzeichnend für so definierte Gruppierungen? Welcher Zusammenhang besteht zum Rassismus; schließlich tauchen beide immer wieder als Begriffspaar auf?

Zu all diesen Fragen gibt es keine endgültigen Antworten. Aber ich will versuchen, ein wenig den Schleier des Nebels zu lüften, der das Gespenst des Rechtspopulismus umgibt. Und deshalb werde ich auch erst auf das gesellschaftliche Umfeld eingehen, das den Rechtspopulismus überhaupt erst möglich und hervorgebracht hat. Denn mein Thema ist ja „Rechtspopulismus als ‚legitimierter‘ Rassismus - Bindeglied zwischen der ‚Mitte‘ der Gesellschaft und Neonazismus“. Daraus können zwei Thesen abgeleitet werden: 1. Rechtspopulismus beinhaltet Ausprägungen von Rassismus, der als verbindendes Element zwischen allen rechtspopulistischen Parteien fungiert und 2. Rassismus sei ein Bindeglied zwischen einer vermeintlichen bürgerlichen „Mitte“ und dem Neofaschismus.

Rassismus als soziales Verhältnis und Legitimationsmittel

Liebe Genossinnen und Genossen, liebe Freundinnen und Freunde,

Rassismus war und ist der Vorwurf der Unterdrückten gegenüber den Unterdrückern, der Opfer gesellschaftlicher Verhältnisse gegen deren Nutznießer. Er beschreibt ein soziales Verhältnis und ein Machtverhältnis – ein Dominanzverhältnis. Und Rassismus ist das Merkmal, dass alle rechtspopulistischen Parteien miteinander teilen bzw. eint. Genau diese strukturelle Verankerung des Rassismus als wesentlich im Kapitalismus soll aber verschwiegen und verschleiert werden. Denn wenn es auch sehr wohl Rassismus ohne Kapitalismus geben kann, Kapitalismus ohne Rassismus geht jedenfalls nicht. Denn wie Karl Marx feststellte bleiben Solidarität, Gleichheit, Gerechtigkeit und Humanität im „Säurebad der Konkurrenz“ (Karl Marx) auf der Strecke. Im Kampf „jeder gegen jeden“ findet eine systemimmanente

soziale Ausgrenzung statt. Diese erzeugt permanent im globalen wie nationalstaatlichen Rahmen Ungleichheit und Ungleichwertigkeit, für die eine naturbedingte Rechtfertigung für die Gewinner und Verlierer in der Konkurrenz gebraucht wird. Ausbeutung und Unterordnung sollen als gerecht erscheinen und die vielfältigen Formen der Repression rechtfertigen. Die Statusposition ist deshalb gerecht, weil Frau eine Frau, Migrantinnen und Migranten „Ausländer“ sind, vor allem aber, und das ist die moderne Konzeption legitimer Ungleichheit, weil durch gute oder schlechte, in jedem Falle aber individuell zurechenbare Leistung zustande gekommen. Schlicht gesagt: „Wer hat, der hat es verdient, weil er es hat“ oder „Jede/r ist seines Glückes Schmied“.

Und das national wie international. Durch Rassismus werden soziale Unterschiede verschleiert und legitimiert. Zum Einen zwischen verschiedenen Staaten bzw. Gesellschaften und zwischen deren Angehörigen. Zum Anderen zwischen den Klassen und Schichten innerhalb der Staaten bzw. Gesellschaften, d.h. zwischen Oben und Unten. Insofern hat der Rassismus eine außen- und eine innenpolitische Komponente. Das wird beispielsweise in der Flüchtlingspolitik deutlich. Außen- und entwicklungspolitisch werden nicht etwa Fluchtursachen, sondern Flüchtlinge bekämpft. Gesellschaftliche Probleme im „Süden“ werden unter Missachtung politischer und sozialer Faktoren in rassistischer Weise auf spezifische Mentalitäten und Kulturen zurückgeführt. Sie seien korrupt und zur demokratischen Selbstbestimmung nicht fähig. Die Probleme werden nicht auf globale Arbeitsteilungs- und Ausbeutungsverhältnisse zurückgeführt. Sie werden den Betroffenen als hausgemacht zugeschrieben. Innenpolitisch werden Flüchtlinge entsprechend nicht etwa als Opfer der Politik der Industriestaaten – seien es nun die ökonomischen, sozialen oder ökologischen Folgen – gesehen. Nein! Man selbst macht einen humanitären Akt daraus, Flüchtlinge aufzunehmen. Dabei werden nur jene in die EU bzw. Deutschland gelassen, die infolge der demografischen Entwicklung als ökonomisch existenziell „nützlich“ bzw. „verwertbar“ gesehen werden. Die anderen, die es in die sogenannte Festung Europa schaffen, werden durch Abschiebeknäste, Sachleistungen und Isolierung diskriminiert. Die weit unterdurchschnittliche Präsenz im Öffentlichen Dienst, in den Universitäten, Gerichten etc. sprechen auch bei länger in Deutschland bzw. Westeuropa lebenden Migrantinnen und Migranten für eine gezielte Ausgrenzung. Kurz gesagt: sie sind einem institutionellen Rassismus ausgesetzt.

Natürlich verändern sich gesellschaftliche Verhältnisse. Das heißt, dass sich auch die Rechtfertigungs- und Legitimationsmuster

ändern. In den letzten Jahren bzw. Jahrzehnten lassen sich im Zuge der sogenannten „Modernisierung“ der extremen Rechten symbolische und diskursive Verschiebungen erkennen. Sie waren einerseits die Folge von Globalisierung, wachsenden Migrationsbewegungen, Massenarbeitslosigkeit, Abbau von sozialen Standards, Standortkonkurrenz und Verdrängungswettbewerb auf den Arbeitsmärkten, die die ökonomisch-sozialen und politisch-kulturellen Bedingungen für rechte Parteien nicht nur in Deutschland, sondern in ganz Europa wesentlich verbesserten. Erwähnt seien die Erfolge der italienischen *Alleanza Nazionale* (AN), der Freiheitlichen Partei Österreichs (FPÖ), des französischen *Front National* (FN), der Schweizerischen Volkspartei (SVP), der niederländischen *Partij voor de Vrijheid* (PVV), des belgischen *Vlaams Blok* (VB) oder in Deutschland die Schill-Partei. Zu dem schuf der Zerfall des ehemaligen „Ostblocks“ neue Voraussetzungen für ein Wiedererstarken nationalistischer, rassistischer und neonazistischer Bestrebungen.

Der deutsche Sozialwissenschaftler Wilhelm Heitmeyer konstatiert in seinen letzten Studien ein Erstarken der Ideologie der Ungleichwertigkeit in Deutschland. Und zwar insbesondere auch von Besserverdienenden gegenüber sozialbenachteiligten Menschen sowie Migrantinnen und Migranten. So gäbe es seitens Besserverdienender einen „Klassenkampf von oben“ und nicht zuletzt infolge dessen eine „deutliche Vereisung des sozialen Klimas“. Und dazu hat der ehemalige Finanzsenator von Berlin und ehemaliges Vorstandsmitglied der Deutschen Bundesbank, Thilo Sarrazin, maßgeblich beigetragen. Bekannt dafür, Langzeitarbeitslosen sowie anderen Sozialleistungsempfängerinnen und -empfängern titulierte - zu empfehlen, sich einen warmen Pullover anzuziehen, wenn sie mit ihrem staatlichen Heizkostenzuschuss nicht auskämen oder ihnen einen Speiseplan vorzulegen und vorzurechnen, dass man sich mit weniger als vier Euro pro Tag „völlig gesund, wertstoffreich und vollständig“ ernähren könne, verbindet er vermeintlich unveränderbare, natürliche und negative Eigenschaften der sog. Unterschicht vordergründig mit arabischen sowie türkischen Migrantinnen und Migranten. Damit ist er auch in der etablierten Politik durchaus auf eine Reihe offener Ohren gestoßen.

Der Stern-Journalist Walter Wüllenweber hat es bereits 2004 treffend formuliert: „Bislang glaubten Politik, Sozialwissenschaften und Gesellschaft: Die Lebensformen der Unterschicht und ihre Verhaltensweisen seien die Folge ihrer Armut. Genau das Gegenteil ist richtig: Die Armut ist eine Folge ihrer Verhaltensweise, eine Folge der Unterschichtskultur ... Armut macht also nicht krank. Der

schlechte Gesundheitszustand der Unterschicht ist keine Folge des Geldmangels, sondern des Mangels an Disziplin. Disziplinlosigkeit ist eines der Merkmale der neuen Unterschichtskultur.“¹ Im Übrigen wird dieses Argumentationsmuster auch gegenüber den sogenannten Entwicklungsländern benutzt.

Da werden nicht die Ursachen sozialer Ausgrenzung analysiert und beseitigt. Da werden viel lieber die Betroffenen dieser Ausgrenzung zur Ursache und zum Problem gesellschaftlicher Fehlentwicklungen gemacht. Geführt wird bspw. ein „Integrationsdiskurs“, der so genannte „Integrationsverweiger“ konstruiert und gegen Migrantinnen und Migranten insbesondere muslimische hetzt. Die Menschen sollen die Spaltung der Gesellschaft nicht in Oben und Unten also als soziale wahrnehmen und begreifen, sondern als ethnische oder kulturelle. Nicht die soziale Situation oder die Diskriminierung von Menschen wird debattiert, sondern ihre Herkunft, ihre Kultur, ihre Religionszugehörigkeit und ihre genetischen Anlagen. Diese demagogisch zugespitzten Behauptungen knüpfen zum Teil an gefährliche Syndrome, der Rassenhygiene und einer negativen Eugenik an, und dienen der Legalisierung rassistischer Diskurse sowie zur Legitimation für Diskriminierung und Ausgrenzung.

Insgesamt können zwei grundsätzliche Kennzeichen für die aktuelle Erscheinungsform des Rassismus festgehalten werden:

1. Eine Verschiebung der Gewichtung zwischen „Rasse“ und Kultur, wobei letztere in den Vordergrund gerückt ist.
2. Eine Verschiebung von Ungleichheit zu Differenz (Diversity); sprich ein stärkerer Bezug auf das Recht auf Differenz etc.

Genau hier setzen auch die partiellen Unterschiede an, die man zwischen Neonazis und Rechtspopulisten finden kann. Denn für rechtspopulistische Gruppierungen und Parteien gilt, dass sie faktisch im Gegensatz zu neonazistischen Organisationen sehr wohl Träger der bürgerlichen Gesellschaft sind. Nicht zuletzt deshalb ist es unausgesprochener Konsens nicht von „Rassen“, sondern von Kulturen zu sprechen. Gleich ist ihnen aber der Hass auf das Andere bzw. das vermeintlich Fremde. Tatsächlich kann im Gegenzug auch die unreflektierte „Zustimmung“ zu einer bestimmten Gruppe von vermeintlichen Anderen bzw. Fremden sein. Doch selbst dann gibt es Parallelen zu jenen, von denen sie sich so unbedingt abgrenzen wollen, um dem demokratischen Spektrum zugerechnet zu werden. Denn die Überhöhung einer bestimmten Gruppe bzw. Bevölkerung homogenisiert und stereotypisiert ebenso wie bei der Ablehnung

¹ Stern vom 23.12.2004: Das wahre Elend, in: <http://www.stern.de/politik/deutschland/3-unterschicht-das-wahre-elend-533666.html>

bspw. bestimmter Gruppen. Deren Angehörige werden auf bestimmte „kulturelle Eigenarten“ reduziert. Damit lieben sie aus den faktisch gleichen Gründen, aus denen der Rassismus der Neonazis sie ablehnen. Der fließende Übergang beider Denkweisen besteht aber nicht nur zwischen Neonazis und Rechtspopulisten, sondern auch innerhalb dieser Strömungen. Z.B. fordert die deutsche Nazi-Partei NPD einerseits einen „Ausländerstopp“ andererseits auch den Erhalt „ethnischer Vielfalt“. Rechtspopulisten richten ihre rassistische Hetze durch negative Zuschreibungen insbesondere gegen vermeintlich muslimische Menschen und stellen sie jüdischen Menschen gegenüber, denen sie ausschließlich positive Eigenschaften zuschreiben. Die Politik der rechtspopulistischen Organisationen und deren Vertreter/innen sind eben gerade nicht demokratischer nur weil sie keine vordergründig physische Militanz an den Tag legen. Sie sind und bleiben aber schlichtweg rassistisch und sozialdarwinistisch. Für ein besseres Verständnis werde ich nachfolgend zwar den Begriff „Rechtspopulismus“ verwenden, ihn aber in Anführungszeichen denken, um deutlich zu machen, dass ich diesen für weniger sinnvoll halte.

Qui bono Populismus?

Nicht nur in Zeiten der Krisen, aber insbesondere in diesen, ist eines der beliebtesten Gesellschaftsspiele - die Suche nach Schuldigen bzw. Sündenböcken. Denn immer, wenn wieder einmal etwas gesellschaftspolitisch in größerem Maßstab „daneben gegangen“ ist, soll meistens nicht die Zielsetzung, destruktive soziale Beziehungen und Strukturen selbst in Zweifel gezogen werden, sondern soll und muss es an Personen gelegen haben. Die Ursachen sozialer Probleme werden individualisiert bzw. subjektiviert. Unterstellte Unwilligkeit, Unfähigkeit oder sogar gezielte Böswilligkeit bestimmter Subjekte lassen eine Behebung des „Problems“ nicht nur einfacher erscheinen, sondern auch von den tatsächlichen Ursachen und Zusammenhängen ablenken und diese verschleiern. Köpfe rollen zu lassen, scheint für alle Seiten nicht nur die leichtere, sondern auch bequemere Lösung zu sein als gesellschaftliche Verhältnisse umzustürzen und gesellschaftliche Formen zielorientiert zu verändern. Sozialdarwinismus und Rassismus sind, sowohl innen- als auch außenpolitisch entsprechende Ausgrenzungs- und Legitimationskonstrukte.

Hier kommt dann der „Populismus“ ins Spiel. Denn zwischen den oft abstrakten Kategorien der Politik und den konkreten Gegebenheiten, auf die sie sich beziehen, ist die Sprache das vermittelnde Element.

Sprache ist immer Produkt sowie Spiegel der Gesellschaft. In einer rassistisch, sexistisch, antisemitisch geprägten Gesellschaft ist entsprechend die Sprache von Rassismus, Sexismus, Antisemitismus geprägt, die wiederum Gesellschaft als solche prägt. Neben bewusst diskriminierenden Äußerungen, gibt es die eher unbewusst verwendeten, die selbstverständlicher Bestandteil der Alltagssprache sind und deren diskriminierender Gehalt deshalb unreflektiert bleibt, da deren ursprüngliche Bedeutung und die Begriffsgeschichte unbekannt sind. Doch beim so genannten „Populismus“ werden gezielt über Sprache Stereotype und Klischees auf eine oder mehrere Gruppen von Personen zu projizieren versucht, die als Sündenböcke für gesellschaftliche Krisen und Probleme schlechthin fungieren müssen. Letztlich geht es darum, ein „falsches Bewusstsein“ (Marx) bzw. ein Zerrbild der Wirklichkeit zu vermitteln. Bei der Suche und Präsentation der Sündenböcke geht es relativ pragmatisch zu. So können es die „Leistungsverweigerung bzw. Faulheit der Armen“, die „Integrationsunfähigkeit und –unwilligkeit“ der Migrant_innen, eine Religion oder die „ethnisch-kulturelle Herkunft“ sein, die entsprechende gesellschaftliche Probleme verursachen.

Populismus – ein „populistisch“ verschleiernder Kampfbegriff

Insbesondere in den letzten Jahren prägte zunehmend der „Populismusbegriff“ und in diesem Zusammenhang der „Populismusvorwurf“ die öffentliche Diskussion und Auseinandersetzung. Die Deutung des Begriffs ist dabei - gleich denen des Extremismus oder Terrorismus - der Individualität, sprich geistigen „Willkür“ des Einzelnen bzw. des Mainstream und der gezielten politischen Instrumentalisierung überlassen. Allgemein anerkannte und wissenschaftlich begründete Definitionen gibt es nicht. Klar ist, dass das lateinische „populus“ also „das Volk“ den Kern des Begriffes Populismus bildet und Populismus eine um „Nähe zum Volk“ bemühte Politik bezeichnet. Das für sich genommen ist wenig skandalisierbar. Denn der Versuch einer Art sprachlicher „Volkstümlichkeit“ bzw. „Einfachheit“ ist nicht per se das Problem, sondern vielmehr die Zielgruppe, die im Sinne von „ethnos“ oder „demos“ verstanden werden kann und damit entweder das „eigene“ oder das „gemeine Volk“ den Fixpunkt bildet. Auch macht es einen Unterschied, Politik im Namen des Volkes und/oder für das Volk machen zu wollen. Allerdings bietet auch das „eigene“ und das „gemeine Volk“ hinreichend Gelegenheit, diese „völkisch-nationalistisch“ aufzuladen.

Die Definition von Schubert/Klein, wonach „Populismus“ eine Politik ist, „die sich volksnah gibt, die Emotionen, Vorurteile und Ängste der Bevölkerung für eigene Zwecke nutzt und vermeintlich einfache und klare Lösungen für politische Probleme anbietet“, scheint jedenfalls recht allgemein. Klarer wird der Begriff auch nicht durch den Verweis auf jenen des „Demagogen“.

Allerdings ist zu bezweifeln, dass eine Präzisierung des Begriffs „Populismus“ tatsächlich gewünscht wäre, ist er doch durch seine Schwammigkeit auch vielseitig und politisch instrumentell einsetzbar. Deutlich wird dies an dem immer wieder aufgelegten Links-Rechts-Schema. Die Gegenüberstellung eines vermeintlichen Rechts- und Linkspopulismus suggeriert analog zur „Totalitarismus-“ und daraus abgeleiteten „Extremismusdebatte“ eine Gleichsetzung von Rechts und Links dahingehend, dass sie sich von einer (sich selbst) als demokratisch definierten „Mitte“ abzugrenzen sucht. Suggestiert wird damit aber auch, dass dieser so genannte „Mitte“ keinerlei „Populismus“ zu unterstellen sei. Doch ist es diese „demokratische „Mitte“, die nach „Sündenböcken“ sucht und der diese auch erfolgreich präsentiert werden, wie die Studie „Die Mitte in der Krise“ der Friedrich-Ebert-Stiftung gerade erst belegt.

Prinzipiell wäre der „Populismusbegriff“ auf all jene in Politik, Medien etc. anwendbar, die sich in ihrer Suche nach den Ursachen gesellschaftlicher Probleme von der sozialen Frage weg hin zur alleinigen Suche nach den individualisierten bzw. subjektivierten Schuldigen machen und die Fragen nach dem gesellschaftlichen System und seiner Strukturen ausblenden. Da gemeinhin die linke Bewegung die Systemfrage stellt, kann sie in diesem Punkt kaum als „populistische“ bezeichnet werden. Wenn sich linke Politik tatsächlich der Ehrlichkeit und Wahrhaftigkeit gegenüber den Bürger_innen verpflichtet fühlt, kann es „Linkspopulismus“ als systemische Erscheinung, als Wesen linker Politik nicht geben. Das schließt selbstredend nicht automatisch aus, dass auch vermeintlich linke Politiker_innen beispielsweise bei der Jagd nach Stimmen lügen und täuschen, sich also „populistischer“ Argumentationsmuster und Argumentationstechniken bedienen könnten.

„Rechtspopulistische“ Parteien und Organisationen am Bsp. Deutschland

Liebe Teilnehmerinnen und Teilnehmer, liebe Freundinnen und Freunde,

es gibt keine einheitliche Meinung und Position zum Inhalt des Begriffs „Populismus“ allgemein und „Rechtspopulismus“ konkret sowie zu dessen Verwendung. Historisch lässt sich „Populismus“ zwar zumindest in Form einiger ihm zugeschriebener Charakteristika weit zurückverfolgen, erlebte aber besonders im 20. Jahrhundert eine weltweite Konjunktur. Neueren Datums dagegen ist die Erfindung des Begriffes „Rechtspopulismus“, der nicht weniger verschleiert, denn wissenschaftlich-analytisch erklärt. Trotzdem haben beide ihren Weg in den Mainstream auch in Deutschland gefunden, ohne dass auf ihre Fragwürdigkeit hingewiesen wird. Derzeitig kann man feststellen, dass für Organisationen wie z.B. die selbsternannten Bürgerbewegungen „Pro Deutschland“ und „Pax Europa“, einige Freie Wählervereinigungen oder rassistische Weblogs wie „politically incorrect“ von zentraler Bedeutung die Hetze gegen muslimische Menschen ist. Unter dem Deckmantel einer Islamkritik, Integrations- und Meinungsfreiheitsdebatten, Frauen- und Bürgerrechten versuchen sie rassistische Ressentiments über die Konstruktion eines exklusiven „christlich-jüdischen Abendlandes“ zu konstruieren. Der Islam wird als eine Art Vehikel benutzt, um soziale Ausgrenzung, Diskriminierung und Sicherheitswahn mit dem Grundrechteabbau zu legitimieren.

Fakt ist, dass bestimmte Parteien und Organisationen sowie deren Vertreter_innen völkische, nationalistische Traditionen, Vorurteile und Ängste benutzen und diese für eigene politische Zwecke schüren und befördern. Zumeist werden sozialdarwinistische bzw. –chauvinistische und rassistische Stereotype bedient und entsprechende Lösungen angeboten. Dabei werden Methoden angewandt, wie sie von der so genannten „Neuen Rechten“ benutzt werden: Hetze, Lüge, Einsatz von Halbwahrheiten, scheinbare Wissenschaftlichkeit, Verleumdung, Diskriminierung, Ausgrenzung, Dämonisierung, Demütigung, Einschüchterung, Erniedrigung, Kriminalisierung u.a.m. Tatsächlich muss dem Versuch „Rechtspopulismus“ als demokratisch geläutertes, zumindest sehr viel moderateres Pendant zum „Rechtsextremismus“ entchieden begegnet werden. Vielmehr ist er – wie Christoph Butterwegge darstellt – wenn überhaupt nur eine Spezialform desselben.² Ob und inwieweit allerdings als „rechtspopulistisch (...)“ nur jene (Partei-)Organisationen, Strömungen und Bestrebungen bezeichnet werden [sollten], die den Dualismus von ‚Volk‘, ‚Bevölkerung‘ bzw. ‚mündigen Bürgern‘ und ‚Elite‘, ‚Staatsbürokratie‘ bzw. ‚politischer Klasse‘ zum Dreh- und Angelpunkt ihrer Agitation und Propaganda

² <http://www.netz-gegen-nazis.de/artikel/niederlage-fuer-den-rechtspopulismus-oder-was-ist-igentlich-populismus>

machen, ohne militante Züge aufzuweisen und Gewalt zur Durchsetzung politischer Ziele anzuwenden oder anzudrohen“ ist fraglich. Und zwar nicht nur hinsichtlich des Gewaltbegriffs. Denn im Zuge der von diesen Organisationen angezettelten rassistischen Debatten um eine „schleichende Islamisierung“ gab es bereits mehrfache Übergriffe und Angriffe auf Moscheen und vermeintliche Muslim_innen. Oder sind geistige Brandstifter_innen nicht verantwortlich dafür? Oder ist die Umsetzung der von diesen Gruppierungen geforderten staatlichen Politik gegenüber Flüchtlingen sowie Migrant_innen und Sinti und Roma keine Gewalt? Aber auch aus einer anderen Sicht ist dies fragwürdig. Insbesondere Gruppierungen wie die „Pro-“ Bewegungen, „Pax Europa“, „politically incorrect“ oder „Die Freiheit“ weisen außer inhaltlichen Kontinuitäten trotz der nach außen propagierten Abgrenzung auch direkte Querverbindungen zu offen rassistischen oder auch neonazistischen Parteien bzw. Organisationen, Zusammenhängen oder Einzelpersonen auf. Besonders bei den „Pro“-Bewegungen ist dies auffällig. Hier stammt ein Teil der Funktionär_innen, Mitglieder und Unterstützer_innen aus rassistischen Parteien wie der NPD, DVU und den REP oder anderen rassistischen Gruppierungen.

Zu den weiteren Schwerpunktthemen der „Rechtspopulist_innen“ gehören heute besonders Bürger_innen vs. „korrupte Elite“, nationale Identität vs. EU-Diktatur und Globalisierung oder gegen Überfremdung und Multi-Kulti-Wahn - wobei sie versuchen ihre jeweiligen sozialen Bezugsgruppen als homogene, historisch gewachsene Einheiten darzustellen, der Widerstand gegen den EU-Beitritt der Türkei, innere Sicherheit/Kriminalität, staatliche Bevormundung, linke Meinungsdictatur, der ungehemmte freie Markt, aber auch zum Teil die sozialstaatliche Absicherung der von ihnen für würdig Befundenen („Nützlichen“). Diese Themen werden allerdings von den vielen „rechtspopulistischen“ Parteien in unterschiedlicher Intensität und Ausprägungen, regional angepasst, verwendet. Sie versuchen sich dabei aber in der Selbstbezeichnung, Rhetorik und im Auftreten von nazistischen und rassistischen Parteien und Organisationen abzugrenzen, um in den Augen der Öffentlichkeit als zum „demokratischen Spektrum“ gehörig durchzugehen.

Verstärkt durch die Anschläge von 2001 in New York gelang es europäischen „rechtspopulistischen“ Parteien unter dem Deckmantel von „Islamkritik“ Ressentiments und Ängste gegenüber Migrant_innen und hierbei insbesondere Muslim_innen zu nutzen und zu schüren. Muslim_innen boten sich nicht nur an, weil sie außenpolitisch über den zum neuen Feinbild aufgebauten „Islam“ als potentielle „Terrorist_innen“ gekennzeichnet wurden. Muslim_innen sind auch in Europa

und Deutschland vermeintlich sichtbar. Dabei werden nicht nur per se einfach alle (einschließlich der säkularisierten und christlichen bzw. anderen Religionen angehörenden) arabischen und türkischen Migrant_innen unter dem „Islam“ zusammengefasst. Ihnen werden auch faktisch biologisch-kulturell unveränderbare, natürliche und negative Eigenschaften pauschal zugeschrieben und mit sozialdarwinistischen Stereotypen der „Unterschicht“ verbunden. Denn viele der Migrant_innen sind infolge der jahrzehntelangen ausgrenzenden und diskriminierenden Politik in sozial benachteiligten Schichten zu finden. Sie scheinen also prädestiniert als Sündenböcke zu sein. Die Strategie scheint aufzugehen, wie Wahlerfolge in verschiedenen europäischen Ländern deutlich zeigen. Symptomatisch hierfür steht der österreichische Rechtsaußenpolitiker Jörg Haider mit der rassistischen FPÖ. Mit der Partei rechtsstaatlicher Offensive (PRO), später nach ihrem Begründer Ronald Schill in Schill-Partei umbenannt, gelang es 2001 erstmals einer rechtspopulistischen Partei in Deutschland, die auch mit Parolen gegen Menschen anderer Herkunft Politik betrieb, an einer Landesregierung beteiligt zu werden.

Pro-Bewegungen

In Deutschland zählen eine Reihe von „Pro“-Gruppen und Parteien, ob in verharmlosender Selbst- oder Fremdbezeichnung zu jenen, die als „rechtspopulistisch“ bezeichnet werden. Als Mittel-, Dreh- und Angelpunkt gilt hierbei die 1996 gegründete selbsternannte Bürgerbewegung „Pro Köln“. Mit der Gründung u.a. von „Pro Deutschland“ („Pro D“) 2005 sowie „Pro NRW“ 2007 begann der Versuch sich überregional landes- und bundesweit auszudehnen. Markus Beisicht, Vorsitzender von „Pro Köln“ und von „Pro NRW“ sowie Manfred Rouhs, Vorsitzender von „Pro Deutschland“, Vorstandsmitglied bei „Pro Köln“ und Kölner Stadtrat sowie Mitglied bei „Pro NRW“ stehen symptomatisch für die personifizierten Überschneidungen wie auch für die inhaltlich identische Ausrichtung der „Pro“-Bewegungen. Auch stehen sie mit ihrer Vergangenheit in und weiterhin bestehende Verbindungen zur extrem rechten Szene im In- und Ausland stellvertretend für eine Reihe weiterer Funktionär_innen, Mitglieder und Unterstützer_innen.

Zwar sind „Pro D“, „Pro Köln“ und „Pro NRW“ formal eigenständige Parteien. Trotzdem wird lediglich die sich selbst als „rechtspopulistisch“ verharmlosende Ursprungspartei „Pro Köln“ als extrem rechts eingestuft, während den anderen beiden offiziell „nur“ extrem rechte Bestrebungen nachgesagt werden. Auch hier zeigt sich die Unfähigkeit

der so genannten Extremismustheorie, die inhaltliche Ausrichtung einer komplexen extremen Rechten zu erfassen. Auf Grund einer Vielzahl vorhandener Publikationen und Anfragen in Landesparlamenten bzw. im Bundestag sei hier nur schwerpunktmäßig auf einige Entwicklungen von 2010 sowie Verbindungen zur extrem rechten Szene und dem Versuch einer europaweiten Vernetzung verwiesen.

„Jurist Beisicht und einige Vorstandskollegen pflegen seit Jahren Kontakte zur ultrarechten Szene. Mit den Radikalen der ‚Deutschen Liga für Volk und Heimat‘ setzte Ex-Republikaner-Mitglied Beisicht Anfang der neunziger Jahre 1000 Mark Kopfgeld auf eine untergetauchte Asylbewerberin aus. Sein Vize Rouhs war NPD-Mitglied. Und Vorstand André Picker legte sich als Anwalt für die Nazi-Band Weiße Wölfe ins Zeug, die bereits Liedzeilen wie ‚Juda verrecke und Deutschland erwache‘ auf CD bannte.“³

1996 gegründet, erzielte „Pro Köln“ erst im Zuge des 11. September 2001 und der Stigmatisierung von Muslim_innen 2002 mit Beginn ihrer Anti-Moschee-Kampagne in Köln-Ehrenfeld eine gewisse Aufmerksamkeit. Bei dieser wurde sie 2003 auch vom NPD-Landesverband Nordrhein-Westfalen unterstützt. Trotz oder gerade wegen der eindeutigen Verbindungen einiger Funktionär_innen und Mitglieder zu extrem rechten Parteien und Zusammenhängen gelingt ihr seit 2004 der Einzug in den Kölner Stadtrat. Seit dem ist „Pro Köln“ zunächst mit 4, später dann mit 5 Sitzen auch ab 2009 im Rat der Stadt Köln und außerdem in allen Kölner Bezirksvertretungen vertreten. Allerdings gibt es wie bei allen anderen Gruppierungen der „Pro“- Bewegung keine öffentlich bekannten Mitgliederlisten. Während Beisicht meist mit vierstelligen Zahlen jongliert, könnte die Angabe von ca. 200 Mitgliedern durch den Verfassungsschutz wiederum zu tief gegriffen und verharmlosend sein. Die Mitgliederzahlen sind allerdings wenig aussagefähig über die inhaltliche Anschlussfähigkeit in weiten Teilen der Bevölkerung. Nicht umsonst geht „Pro Köln“ gegen die Bezeichnung als extrem rechte Partei seit Jahren gerichtlich vor; wenn auch erfolglos. Bisher ohne Erfolg endeten auch die Versuche zur Durchführung von Anti –Islamisierungskongressen 2008 und 2009. Auf europäischer Ebene nahm „Pro Köln“ als Gründungsmitglied 2008 an der Bildung des europaweiten Bündnisses „Städte gegen Islamisierung“ teil, gemeinsam mit nationalistischen, rassistischen Parteien wie z.B. „Vlaams Belang“ (Belgien), „FPÖ“ (Österreich) und „REP“. Ende 2009 trat der Fraktionspräsident der rassistischen Schweizer Volkspartei (SVP) im Kanton Aargau, Grossrat Andreas Glarner symbolisch „Pro

³ Spiegel Online: Anti-Islam-Partei: Spiel mit der Angst, 1. Januar 2008

Köln“ bei.

Im Februar 2007 wurde als NRW-weites Modell „Pro Köln“ die „Bürgerbewegung Pro NRW“ gegründet. Sowohl die Funktionär_innen wie auch große Teile der Mitglieder kommen aus dem direkten Umfeld von „Pro Köln“ und haben die gleiche inhaltliche Ausrichtung. Seit September 2007 als Partei zugelassen, bestand ihr Ziel in der Teilnahme an der Kommunalwahl in Nordrhein-Westfalen 2009 sowie an der Landtagswahl 2010. Zu diesem Zweck wurden weitere Territorialgliederungen gegründet. Nach eigenen Angaben erreichte „Pro NRW“ 2009 knapp 40 Mandate in den Kreistagen, Stadträten und Bezirksvertretungen Nordrhein-Westfalens und ihre Mitgliederzahlen sollen nach eigenen Angaben „deutlich und konstant bei über 1800 Mitgliedern in über 30 Kreisverbänden und sechs übergeordneten Bezirksverbänden“ liegen. Der Verfassungsschutz ging 2009 von ca. 80 Mitgliedern aus. Die geringen Teilnehmer_innenzahlen bei Großveranstaltungen von „Pro NRW“ deuten eher darauf hin, dass deren eigene Angaben weit übertrieben und lediglich der Vortäuschung einer mitgliedermäßig starken Verankerung in der Bevölkerung dienen sollen. Das Ziel 2010 in den Landtag einzuziehen, wurde weit verfehlt, ebenso wie die geplante flächendeckende Ausbreitung in NRW.

Nicht viel anders verhält es sich bei der 2005 auf Initiative von Manfred Rouhs gegründeten selbsternannten Bürgerbewegung „Pro Deutschland“ (Pro D). Kleinere Territorialgliederungen von „Pro D“ gibt es mittlerweile in Niedersachsen, Hessen, Brandenburg, Bayern, NRW, Baden-Württemberg und seit 2010 als formal nicht unabhängigen Landesverband in Berlin. Letzterer will 2011 zu den Abgeordnetenhauswahlen antreten. Rouhs's bundespolitische Ambitionen wurden dagegen bisher gestoppt und konkurrieren aktuell mit denen von Beisicht bzw. „Pro NRW“. Derweil versucht Rouhs die ganze Serie geflopter Veranstaltungen wie unter anderen den Bundesparteitag sowie die fehlende strukturelle Verankerung in Berlin durch die Gründung von Bezirksverbänden bzw. deren Ankündigung für 2011 oder aktionistische Postkartenverteilkaktionen zu kaschieren. Auf die Anfang 2010 angekündigte Unterstützung durch den schwedischen Nazi, angeblichen Millionär und Gründer der extrem rechten Stiftung „Kontinent Europa“, Patrick Brinkmann, musste Rouhs weitgehend verzichten. Das Gastspiel von Patrick Brinkmann als Spitzenkandidat für einen Berliner Bezirk bei den Abgeordnetenhauswahlen 2011 war kurz; und vor allem wohl eher wegen mit der Hoffnung auf Wahlkampfspenden wie einst für „Pro NRW“ verbunden. Nach nur drei Wochen im Amt des Bundesvorsitzenden trat Brinkmann aus Protest

wegen der angeblichen Homosexualität und Neonazi-Gesinnung eines Parteikollegen zurück. Rouhs übernahm seine Stelle und Kandidatur für 2011 in Berlin ohne das man ihm allzu große Erfolgsaussichten einräumte. Auch die Werbung mit Sarrazin brachte nicht mehr als 1,2 % und kein einziges Mandat, so dass jetzt der eigentliche Fokus auf die Europawahlen 2014 ausgerichtet ist. Schon 2010 wurde dafür eine Allianz rechter und rassistischer Parteien von Pro NRW, Pro Köln, REP und FPÖ propagiert.

Die „Stuttgarter Erklärung“ von 2010 hat darüber hinaus die zukünftige Zusammenarbeit von REP und „Pro NRW“ festgeschrieben. Mit der Ankündigung der Namensergänzung in „Pro Bewegung/ Pro NRW“⁴ wurde ein weiterer Rahmen gesetzt. Den „Kern einer neuen freiheitlichen Bewegung“ sollen demnach „REP“, „Pro-Bewegung“ und die extrem rechte „Deutschlandbewegung von Alfred Mechttersheimer“ bilden. Die eigene „Vergangenheitsbewältigung“ sowie gegenseitige „politische Stigmatisierung“ sollen eingestellt und der Kampf gegen die vermeintliche „Islamisierung“ gemeinsam geführt werden. Dafür sind weitere Bündnispartner_innen vom rechten Rand und aus rassistischen Organisationen willkommen. Ein für 2012 angekündigtes europaweites Referendum rassistischer Parteien soll dafür den Weg zu den Europawahlen 2014 ebnen.

Pax Europa, das Webportal „politically incorrect“ und die Partei „Die Freiheit“

Neben diesen „Pro-Bewegungen“ gibt es ein weiteres konkurrierendes „rechtspopulistisches“ Bündnis, welches bundesweit und besonders in Berlin zu agieren versucht, um noch auf den Zug der Wahlerfolge von europäischen extrem rechten und „rechtspopulistischen“ Parteien mit Hilfe eines sich stärker kulturalistisch präsentierenden Rassismus aufspringen zu können.

Einer der Nutznießer_innen wollte der aus der CDU ausgeschlossene Abgeordnete im Berliner Abgeordnetenhaus René Stadtkewitz („Der Islam sei nicht integrierbar...“⁵), Vorstandmitglied von „Pax Europa“ und Mitbegründer der „rechtspopulistischen“ Partei „Die Freiheit“ werden. Schon 2006 hatte er sich an der Unterstützung der rassistischen Kampagne der „Interessengemeinschaft Pankow-Heinersdorfer Bürger e.V.“ (IPAHB) gegen den Bau einer Moschee beteiligt, diese befördert

⁴ <https://nrwrex.wordpress.com/2010/12/21/nrw-aus-%E2%80%9Epro-nrw%E2%80%9C-wird-%E2%80%9Epro-bewegungpro-nrw%E2%80%9C/>

⁵ BBB online, 10.10.2007, Feindbild Islam

und soll sie sogar mit initiiert haben. An deren Aufmärschen waren auch Neonazis der NPD und Kameradschaften beteiligt. Zudem geriet er 2006 wegen eines Interviews mit dem Sprachrohr der Neuen Rechten der „Jungen Freiheit“ in die Kritik. Seit 2008 ist Stadtkewitz Mitglied des Bundesvorstandes der selbsternannten „Bürgerbewegung Pax Europa“ die aus der Fusion des 2006 vom ebenfalls selbsternannten Islamkritiker Udo Ulfkotte gegründeten Vereins Pax Europa mit dem 2003 gegründeten rechten Bundesverband der Bürgerbewegungen e. V. (BDB) hervorging. „Pax Europa“ und Rene Stadtkewitz waren nie wählerisch in der Wahl ihrer Bündnispartner_innen. Egal ob u.a. die extrem rechte „Internationale Gesellschaft für Menschenrechte“, die rassistische „English Defence League“ oder die Betreiber_innen und Anhänger_innen des rassistischen Webportals „politically incorrect“. Alljährlich ruft sie am 3. Oktober gegen die „Okkupation des Tages der deutschen Einheit durch den Tag der offenen Moschee“ auf, wobei die Scharia als Chiffre für die herbei fantasierte „Gefahr der Islamisierung Europas“, der Konstruktion eines „Kampfes der Kulturen“ und damit gleichzeitig zur Diskriminierung sowie Kriminalisierung einer angeblich homogenen muslimischen Bevölkerungsgruppe erhalten soll.

Der Versuch, die von Stadtkewitz 2010 mitbegründete Partei „Die Freiheit“ als verlängerten politischen Arm von „Pax Europa“ und dem rassistischen Webblog „politically incorrect“ in Startposition für die Abgeordnetenhauswahlen in Berlin zu bringen, sollte mit dem öffentlichkeitswirksam inszenierten Werbeauftritt des niederländischen Rassisten Geert Wilders von der „Einmannpartei“ PVV in Berlin eingeläutet werden. Dieser ist allerdings bis zur Wahl und der zweiten Einladung von Wilders das Einzige, was abgesehen von den innerparteilichen Querelen in Berlin von dieser Partei im Wahlkampf öffentlich wahrzunehmen war. So scheiterte der erste Anlauf zu einem ersten Landesparteitag an Protesten und der zweite musste wegen innerparteilicher Querelen an einem anderen Termin fortgesetzt werden. Der eigentliche Schwerpunkt von Stadtkewitz & Co scheint aber eher in der europaweiten Vernetzung mit anderen rassistischen und extrem rechten Parteien und Vereinigungen zu liegen. Zumindest suggerieren dies seine Auftritte auf extrem rechten Kongressen bzw. diverse Zusammenkünfte von deren Vertreter_innen. Hier lassen sich nicht nur Querverbindungen zu den „Pro“- Bewegungen über Kontakte z. Bsp. zur „FPÖ“ und „Vlaams Belang“ ziehen, sondern werden auch Kontakte zu den rassistischen Parteien „Schwedendemokraten“ und „Dänische Volkspartei“ gepflegt. In der gleichen Kontinuität steht die Teilnahme von „Die Freiheit“ am Kongress „Gegen die Islamisierung unserer

Länder" in Paris. „Hier trafen sich Nazis, Fußballhooligans, Antisemiten, rechtsorientierte Juden, eine frühere Wegbegleiterin von Simone de Beauvoir sowie Vertreter_innen der rassistischen „Schweizerischen Volkspartei“ (SVP)“. Die extrem rechte Politikerin Marine Le Pen (Front National) nahm nach eigenen Aussagen nur wegen des innerparteilichen Wahlkampfes nicht teil.⁶

Ohne hin schien es für Stadtkewitz wichtiger durch Europa zu touren oder neue Landesverbände zu initiieren, als Wahlkampf zu führen. So sollen durch fehlende amtlich beglaubigte Unterschriftenlisten die Sammlungen viel zu spät angelaufen sein und auch über Unregelmäßigkeiten bei Finanzierungsfragen konnte man lesen. Am Ende standen 0,96 % zu Buche, keine einziges Mandat und auch keine Wahlkampfkostenrückerstattung.

Für die rechtspopulistischen und rassistischen Kleinstparteien in Berlin endete das Jahr 2011 wie es angefangen hatte – mit Pleiten. Auch nach den Wahlen in Berlin, bei denen es für sie weder im Abgeordnetenhaus noch in den Bezirksverordnetenversammlungen für ein Mandat reichte, bekommen sie keinen Fuß auf den Boden. »Pro Deutschland« versuchte sich für den 2. Bundesparteitag in bezirkseigene Räumlichkeiten in Tempelhof- Schöneberg einzuklagen und verlor vor dem Verwaltungsgericht wie auch Oberverwaltungsgericht. Der Auftakt eines daraufhin groß angekündigten Umzuges durch die Berliner Rathäuser mit Hilfe von Anmeldungen durch Bezirksverbände verlief am 14. Dezember ebenso kläglich. Eine knappe Handvoll Pro-Anhänger abgeschirmt von Berliner Polizisten vor der Tür des Raumes 2022 im Rathaus Schöneberg, standen etwa 70 Protestierende auf dem Flur gegenüber. Aufgerufen hatte erneut die Kampagne »Zusammen handeln! Gegen rassistische Hetze und soziale Ausgrenzung!« unter dem Motto: »Rechtszeitiges Erscheinen sichert die besten Plätze!«. Auch eine Abordnung der BVV-Tempelhof- Schöneberg hatte sich eingefunden, um dem rassistischen Treiben zu begegnen. Wieder einmal konnte so verhindert werden, dass »Pro Deutschland« einen öffentlichen Ort für sich vereinnahmen und sich das Schild einer »demokratischeren Rechten« umhängen konnte. Für die rechtspopulistische und rassistische Kleinstpartei »Die Freiheit« endete das Jahr 2011 mindestens ebenso katastrophal. Sie vermittelt derzeit den Eindruck, sich komplett in Auflösung zu befinden. Übrig scheint nun der radikalere Kern zu bleiben. Wie einigen mehr oder weniger dem Umfeld dieser Splitterpartei zuzurechnenden Webseiten und Blogs zu entnehmen war, wird »Die Freiheit« spätestens seit ihrem

1. Bundesparteitag am 10. Dezember in Frankfurt/ Main von einer Aus- und Rücktrittswelle heimgesucht. Grund ist ein Richtungsstreit zwischen so genannten gemäßigten und radikaleren Kräften aber auch das Wahldisaster in Berlin sowie der Umgang damit. Schon Mitte November soll demzufolge Mitbegründer Aaron König (»die Seilschaften aus dem christlich- fundamentalistischen Verein »Pax Europa« eine dominierende Stellung einnehmen konnten«) die Partei verlassen haben. Von insgesamt ca. 70 Austritten (»aktive Kern«) war dort nach der Wahl von PI-Autor Stürzenberger zum Beisitzer des Bundesvorstandes zu lesen, wobei die ganzen Landesvorstände von Bayern, Hessen, Baden-Württemberg und möglicher Weise auch von Rheinland- Pfalz sowie die neu gewählten Bundesvorstände Strünning, Pino (alias Frank Furter als Autor beim rassistischen Webblog »politically incorrect«) und Pokladek aber auch der Neffe von Stadtkewitz, Dustin Stadtkewitz, zurück- und ausgetreten sein sollen. Auch der Jugendverband hat sich inzwischen abgetrennt und sich für selbstständig erklärt. Stürzenberger war mit der Forderung in einem PI-Artikel bei gemäßigten Mitgliedern in die Kritik geraten, in dem er forderte, dass Muslime sich vom Koran distanzieren müssen oder ansonsten abgeschoben werden sollen. Einige sahen darin einen Verstoß gegen die Religionsfreiheit, konnten sich aber nicht durchsetzen. Dafür wurde Stürzenberger dann Landesvorsitzender in Bayern. Der Versuch des Restbestandes dieser Partei in Berlin mit einigen Anhängern am 7. Januar erneut ein emotional aufgeladenes Thema, eine Protestaktion gegen Bundespräsident Wulff für sich zu nutzen und sich in Szene zu setzen, scheiterte am Widerstand der Organisatoren aber vor allem an einigen Teilnehmer_innen. Sie wurden sichtbar abgedrängt und ausgeschlossen. Eine weitere Schlappe musste „Die Freiheit“ in Schleswig-Holstein einstecken. Sie wird dort gar nicht erst, wie vollmundig zuvor angekündigt, zur Wahl am 06. Mai antreten können, da das Landeswahlgesetz mindestens 50 Delegierten bei der Landesversammlung fordert, damit eine Partei beschlussfähig ist. Die bekamen sie aber nicht zusammen. Damit ist die Gefahr, die von Rechtspopulisten, Rassisten und Sozialchauvinisten ausgeht aber nicht vorbei, da sie in erster Linie als agenda setter auftreten, um vermeintliche Tabubrüche zu inszenieren. Dass eigentliche Problem, die Übernahme von Inhalten sowie des rechtspopulistischen Politikstiles solcher rassistischen Kleinstparteien durch Teile der herrschenden Politik, der Medien und Gesellschaft insbesondere durch so genannte etablierte Parteien besteht somit auch weiterhin. Auch dies war und bleibt ein Grund dafür, dass diese Gesellschaft weiter nach rechts gerückt ist bzw. rückt und trotz Zuspitzung gesellschaftlicher und sozialer Probleme

sowie des Vorhandenseins eines größeren Wählerpotentials für rechtspopulistischer Kleinstparteien diese bisher nicht punkten konnten. Achtsamkeit ist deshalb weiter geboten. Dem Rechtspopulismus, Rassismus, Sozialchauvinismus und Ungleichwertigkeitsdenken in sogenannten etablierten Parteien gilt es verstärkt zu begegnen.⁷

Rechte Parteien im Europaparlament seit den letzten Wahlen 2009

An dieser Stelle sollte erwähnt werden, dass es keinen einheitlichen europäischen Rechtspopulismus gibt. Sie unterscheiden sich sowohl in ihrer Organisationsform, wie auch in ihrer Geschichte. Darüber hinaus teilen sie einige gemeinsame Ausrichtungen. Die Rosa Luxemburg Stiftung fasst es so zusammen: Für diese Studie lassen sich folgende gemeinsame Merkmale herausstellen: Die hier untersuchten Fraktionen des Europäischen Parlaments sowie die einzelnen Parteien und Abgeordneten teilen eine kritische bis feindliche Haltung gegenüber der bereits erfolgten oder der fortschreitenden europäischen Integration und streben eine Stärkung der Souveränität der Mitgliedsstaaten an; das heißt, das jeweilige nationale Interesse ist anderen Interessen, etwa einem gesamteuropäischen, vorgeordnet. Polemisiert wird häufig gegen die europäische Bürokratie, z. B. als „Eurokratie—, oder gegen einen drohenden „Europäischen Superstaat—. Die meisten dieser Akteure betrachten die traditionelle Familie als wesentliches Grundelement ihrer jeweiligen nationalen oder regionalen Gemeinschaften. Ein Bezug auf das Christentum (auch als öffentliches Ordnungsprinzip, wenn es etwa gegen homosexuelle Lebensweisen oder die Islamisierung der Gesellschaft geht) spielt bei vielen, aber nicht allen rechten Parteien, eine wichtige Rolle. Sie wollen kulturelle nationale oder regionale Identitäten bewahren, begreifen also ihre jeweiligen sozialen Bezugsgruppen (zum Beispiel das britische Volk oder die flämische Volksgruppe) als homogene, historisch gewachsene Einheiten. Damit grenzen sie diese, wiederum mehr oder minder explizit, gegenüber andere Kulturen oder Ethnien (etwa den Roma, dem Islam oder einer links-liberalen Einheitskultur) ab. Sie stehen der Einwanderung von Menschen aus nicht-europäischen oder anderen europäischen Ländern kritisch bis feindlich gegenüber; Ausnahmen sind wirtschaftlichen Nützlichkeitsabwägungen unterworfen. Das alles, wohlbemerkt, in sehr unterschiedlichen Ausprägungen.⁸

⁷ Stegemann, Unser Blatt Nr. 49, Berliner VVN-BdA

⁸ Thilo Janssen, Was macht die politische Rechte im Europäischen Parlament? Eine Studie im Auftrag der Rosa-Luxemburg-Stiftung, Januar 2012

Resümee

„Die Verknüpfung von Islamfeindschaft und Philosemitismus könnte dem Rechtspopulismus auch in Deutschland endgültig zum Durchbruch verhelfen.“⁹ Wollen die „rechtspopulistischen“ Parteien erfolgreicher sein als ihre Nazi-Kameraden, müssen sie sich als demokratisch geläutert zeigen. D.h. in Deutschland braucht es ein Bekenntnis gegen den „Nationalsozialismus“ und Antisemitismus. Mit ihrer vermeintlich bedingungslosen Unterstützung Israels sollen deshalb zwei Fliegen mit einer Klappe geschlagen werden. Sie grenzen sich einerseits vom Antisemitismus als konstitutives Element der Nazis ab und können trotzdem rassistische Politik gegen die Migrant_innen und insbesondere gegen Muslim_innen in Deutschland, die sozial und kulturell als Feindbild geradezu prädestiniert erscheinen (zumal auch außenpolitisch hinreichend „legitimiert“), betreiben. Bei letzterem können sie an ein gesellschaftliches Klima anknüpfen, dass maßgeblich auch von der hegemonialen Politik der bisherigen Bundesregierungen geschaffen wurde.

Die „rechtspopulistischen“ Parteien und Organisationen in Gestalt von „pro Deutschland“ u.a. sind aber alles andere als proisraelische Demokratenparteien, wie personelle und strukturelle Überschneidungen deutlich zeigen. Vielmehr können sie als ein Zweckbündnis von politisch „heimatlosen“ Ex-Nazi-Kadern gesehen werden, die gerade keine Probleme in der Zusammenarbeit mit Nazis und bekennenden Antisemiten haben. Insofern muss ihre nach Außen demonstrativ vor sich hergetragene Israelfreundlichkeit vorwiegend als taktisches Element gelten, um sich dem demokratisch geltenden Spektrum der Konkurrenz stellen zu können und dabei auch das Vertrauen der Wählerschaft zu erlangen. In den letzten Jahren mehrten sich insbesondere von Aussteiger_innen die Vorwürfe, hier seien Auffanglager für Ex-NPD-, DVU- und REP-Mitglieder entstanden, die möglicherweise zwar ihr Parteibuch abgegeben haben, nicht aber ihre Nazi-Gesinnung.

Anders als die Naziverehrer_innen der NPD wollen die „rechtspopulistischen“ Parteien und Organisationen weniger eine Form des rückwärtsgewandten, systemoppositionellen Rassismus vertreten, sondern sehen sich vielmehr in der Tradition eines modernen, mit neoliberalen Ideologiemomenten durchsetzen, Wohlstandschauvinismus. Im Gegensatz zur NPD und anderen Nazi-Gruppen propagieren die „rechtspopulistischen“ Parteien und

⁹ <http://www.tagesspiegel.de/politik/sarrazins-thesen-sind-fuer-spd-und-union-kreuzgefaehrlich/1916316.html>

Organisationen also auch keinen „völkischen Antikapitalismus“, sondern verfolgen ihre neoliberale Logik im Sinne einer Reformierung des Bestehenden hin zum ungehemmten freien Markt. Ihr zum Teil elitäres, sozialdarwinistisches Denken schließt auch „deutsche“ sozial Benachteiligte, anders wie häufig bei Nazis nicht ein. Nutzbringend ist dabei die Ignoranz der hegemonialen Politik und bürgerlicher Medien gegenüber dem von ihnen gezeigten Rassismus, der lediglich als von den vermeintlichen Fesseln einer liberalen political correctness befreiter öffentlicher Diskurs über vermeintliche Fehlentwicklungen dargestellt wird. Die Vermischung des Sozialdarwinismus mit Formen des ethnisierenden bzw. kulturalisierenden Rassismus macht sie gefährlich, weil sie damit Anschlussfähigkeit in zwei Richtungen entfaltet: sowohl hinsichtlich der vermeintlichen Ober- als auch der „deutschen“ Unterschicht.

Auch wenn die Zersplitterung und Zerstrittenheit der rechtspopulistischen und rassistischen Szene in Deutschland für einige keine wirkliche Gefahr vermuten lässt, ist Wachsamkeit und Widerstand notwendig. Nicht nur mit Verweis auf die große Zustimmung zu Sarrazins rassistischen Thesen, sondern auch mit Verweis auf das Hauptproblem, das die Existenz solcher Organisationen mit sich bringt – den derzeitigen Rechtsruck einiger Politiker_innen bzw. einiger „etablierter“ Parteien. Zwar konnten weder „Pro Deutschland“ noch „Die Freiheit“ bisher bei Wahlen in Deutschland Mandate gewinnen, dass könnte sich aber schon bei der Europawahl 2014 durch den Wegfall der Fünf-Prozent-Hürde ändern. Bereits nach der Europawahl 2009 hat sich das parlamentarische Kräfteverhältnis noch weiter nach rechts verschoben.

Неонацистки партии и движения в България

Велислава Дърева

Журналист, председател на Съвета по правата на човека, вероизповеданията и етническите отношения при ВС на БСП

Трамвай № 8

София, 29 септември 1995 г., петък, 21 часа.

Един дребен, слабават мъж се прибира у дома. Той е около 60-те, с артистична барета, носи детска книжка. Те са въоръжени с боксове и ножове. Тримата скинари оглеждат „сганта“ с презрение, търсят някой „подозрителен“, „неблагонадежден“ и „небългарин“, жертва търсят, фиксират слабаватия с баретата и детската книжка, заобикалят го, единият пита „Ти турчин ли си, бе?!“, следва светкавичен удар в слепоочието, черепът хлътва, мъжът губи съзнание, смазват го с ожесточение, пребиват го като куче, всичко е оплискано с кръв, хората в трамвая не гъкват.

Спомнихте ли си? Жертвата е бате Асен, знаменитият български актьор Асен Кисимов. Биячите - студент по медицина, служител в частна фирма и момче на 17 години. Няколко години след това той не може да играе на сцената - забравя репликите. На тях не им се случва нищо. При разпитите повтарят обезумителния аргумент, че им приличал на турчин и затова го пребили.

После на откритите телефони в едно радио разни фашизоиди ще крещят „Zieg Heil!“ и ще обясняват, че всъщност бате Асен приличал на евреин, и освен това бил „комунистическа свиня“, поради което „жалко, че оживя тая отрепка“.

„Героите“ от трамвай № 8 потънаха в нищото. Безнаказано. Ако някой ден изплуват в мелето на поредната неонацистка бруталност, полицията ще се плесне по мъдрото чело – „Ей, да бе!“ . А той, актьорът, си остана за всички нас бате Асен. За мен – още повече. Защото бате Асен е мой братовчед.

Трамвай № 20

**София, 6 юни 2010 г., неделя (на Все български светии!),
10,30 часа.**

Младежи от левите организации „Че Гевара“, „23 септември“ и студентско-ученическото сдружение „Призив за образование“ отиват към Бусманци на протестен митинг. В трамвая нахълтват 15 освирепели неонацисти от „Национална съпротива“ и „Кръв и чест“ с качулки и маски, въоръжени с бухалки, метални пръти, боксове, ножове и счупени бутилки. Пребиват зверски четирима младежи, всичко е оплискано с кръв.

Биячите – стари познайници на полицията. „Ей, да бе!“...

Според медиите това е война между леви и десни гамени, анархисти и екстремисти.

Според Цвъ.Цвъ., вицепремиер, вътрешен министър и всепризнат ловец на октоподи, медузи и прочее обитатели на обществената фауна, това е сблъсък между „леки анархични движения“ и „техните ценности, които те искат да изповядват“.

Другата любима фраза на Цвъ.Цвъ. е „не трябва да допускаме подобни прояви“. Какви са тези „подобни прояви“? Как е тяхното име? Каква е тяхната същност? И кой не трябва да ги допуска?

Мълчи Цвъ.Цвъ. Не казва.

Поради безпросветност? Поради свенлива дискретност? Поради политическа коректност? Към кого и какво? Към неонацизма? Или към скъпия неформален коалиционен партньор Сидеров и неговата фашизоидна и антисемитска „Атака“?

После Цвъ.Цвъ. обяви тържествено, че властта била направила „една комплексна работа“ с цел „разпознаване на проблема“! Понеже досега не могли да го разпознаят този проблем, тепърва щели да го разпознават комплексно!

Брилянтно е невежеството на властта и медиите. Левите („геваристи“ и „септемврийци“, ученици и студенти) не са анархисти. И неофашистите от „Национална съпротива“ не са, още по-малко „леко анархични“, каквото и да означава това в представите на Цвъ.Цвъ.

За сведение на г-н Цвъ. няма такова нещо като олекотен, омекотен, изтънчен, изфинен, просветен, културен, нежен (нео)нацизъм. Няма nazi-light.

Много по-отблъскващо от невежеството е вечното и страстно стремление и младите леви, и неонацистите да бъдат хвърлени под общия знаменател: гамени, хулигани, екстремисти. Това припряно и паническо, сконфузено и конфузно приравняване на антифашистите и неонацистите е много повече от математически знак.

Защото превръща жертвите в престъпници и престъпниците в жертви. Защото осъжда недвусмислено антифашизма като престъ-

пление и оневинява престъпленията на нацизма срещу човечеството. Защото насърчава идеологията на (нео)нацизма – анти-антифашизъм, наричана накратко анти-антифа. Защото допуска, оправдава и узаконява (нео)фашизма като благороден и спасителен, снабдява го с алиби и го погалва по главичката с едно мило снизхождение към „ценностите, които те искат да изповядват“, и, разбира се - към „ценностите“ на техните зловещи предшественици. Защото зачерква антихитлеристката коалиция (която е „престъпна“ според неонацистката „логика“), отрича победата над нацизма и реабилитира виновните за гибелта на 70 милиона души.

И най-важното – защото проектите на цялата тази манипулация се простират във всички исторически измерения – вчера, днес и утре.

Това не е невежество. Това е политика.

Г-н Цвъ., отворете неонацистките интернет форуми след разправата в трамвай № 20, прочетете изящното слово на анонимни смелчаци като „Мазния“, „Фаланга“, „Сандокан с 2-та ножа“, „Генерал Луков“, „Отоскорцени“, „Багатур“, „ККК“, „88“ и прочее, и ще видите кратка илюстрация на „ценностите, които те искат да изповядват“. Правописът е запазен, латиницата е заменена с кирилица.

Следва синтез на „ценностите“:

„БОЙ, БОЙ И ПАК БОЙ! Бе да мрът буклуците. Кво се уплакват пред журналята да са си сидяли утях си сега нямаше да са без зъби и с надуты глави! Малко са ги били! Браво, момчета - само така! Вие сте надеждата за бъдещето на Родината! Напред фашисти!!!! Браво на тези момчета, аман от либерали, негролюбци и манафи, келеша с тениски на ЧеГевара, които в 90% са откровени наркоманчета, анархо-болшевишки активисти (т.е. ЛАЙНАТА НА НАРОДА)!... Партизанските боклуци бяха пионерите, а техните отрочета - безгрешните и морални червеногази павиани... За разлика от левите утрепки ние спортуваме работиме и наистина искаме България да бъде едно по-добро място ЗА НАС българите, не като вас да искаме турците и циганите да имат равни права с българите. При всяка възможност ще ядете дървото. Дайте сайтовете да се включваме и ние в хайките...

БОЙ, БОЙ, И ПАК БОЙ - само това заслужават! Те са врагове на моят народ, на моите деца, на моята раса, на цялата ни Европейска ЦИВИЛИЗАЦИЯ! Дегенерати левичарски - отивайте в Африка, Китай, или на майната си! Тогава ще си отдъхнем от вас! Браво!!!! Спукайте ги от бой тия левичарски педалчета! Не искам България да се превърне в поредния евро-социалистически кенеф. Просто

не трябва да им се дава да дишат. Бой до смазване!...

Ей, курвички леви анархо-комуно-педерасто не знам си какви – сами си избрахте жалкия животец. Вие сте фрустрирани, кастрирани и импотентно-безполови същества. Нещастни курвини-полицейско-комунистическо-номенклатурни синчета. Малко ви е и още 10000 такива случки пак ще са ви малко. Не в трамваи и автобуси ами и в самолети и фериботи да ви бият – пак ще си останете същите АНАРХО-КУРВИ...

Хубав бой. Който и да е пребил анархо-евреиската сган, заслужава само поздравления. Дано само ***** сега не изтропа хората, които са участвали. Иначе заглавията по вестниците направо ми пълнят душата. Анархо-комунистите не са хора, а още по-малко Българи.

Жалко, че не са ги убили. НИТО МИГ ПОКОЙ ЗА АНТИФАШИСКАТА ЗГАН!!! GOOD NIGHT, ANTIFA SCUM!!! („Лека нощ, антифашистка измет!” – б.а.)...

Наръчник на активиста

От сайта на „Национална съпротива”, 25 март 2010 г. Цитат:

„На 14-18 г. лепиш лепенки, раздаваш рекламни материали на своите съученици, на 25 организиращ демонстрации, създаваш групи, даваш насоки на по-малките, а на 35 трябва да си готов да поведеш нацията... Няма кой да решава вместо нас, ние сме тези от които зависи ще я има ли България. Ние сме продължители на делото на Левски, на Ботев, на Раковски...”

Аптеоз на омразата

Те обичат униформите, високите обувки, боксовете, ножовете, татуировките, черните знамена (които нямат нищо общо с анархизма!), горящите факли, свастиките, келтските кръстове. Обичат траурните шествия - в чест на ген. Луков, например. Обичат походите по исторически места, където позират, изпънати в хитлеристкия поздрав „Zieg Heil!” – на Шипка, например. Или на Оборище. Или пред паметника на Ботев.

Вдъхновяват ги маршовете на Третия райх, речите на Хитлер, видеоклиповете с тези маршове и тези речи, качени на техните сайтове. Не видях качени „Площад „Сан Бабила”, 20 часа” на Карло Лидзани, нито „Кабаре” на Боб Фос, нито (поне!) „Триумф на волята” („Triumph des Willens”) на Лени Рифенщаль, дори мисля, че не разбират какво казвам.

Те мразят комунистите и капиталистите, левите и десните, бога-

тите и бедните, старите и младите, просветените и невежите, успешните и лузърите; мразят политиките (без разлика), мразят „елита“ (към който искат да принадлежат, ако не успеят да го подменят), мразят властта (която ги търпи и покровителства); мразят словосъчетанието „права на човека“, мразят чужденците, емигрантите, турците, циганите, евреите, арабите, мюсюлманите, черните, жълтите, хомосексуалистите, мразят всеки различен от тях; мразят всички „инородци“ и „иноверци“; мразят всеки инакомислещ, всеки мислещ; мразят антифашистите (страстно), мразят Русия, САЩ и ЕС (едновременно), мразят глобализма и антиглобализма (еднакво); мразят своите родители, своите учители, своите преподаватели, своите съученици, колеги и всеки случаен минувач; мразят народа, към който принадлежат; мразят времето, в което живеят; мразят мястото, където са родени; мразят собствения си живот; мразят собствените си страхове, кошмари, комплекси, мании и патологии, и ги прикачват на своите противници – реални и мними.

Мразят, защото някой трябва да е виновен. За всичко.

Казват, че обичат България, кълнат се в Ботев и Левски, но боготворят Хитлер, Химлер, Гьоринг, Гьобелс. И се обиждат, когато ги нарекат нацисти. Защото се имат за патриоти, за единствените истински българи.

Кои са те?

Маршрутът започва от „Освободете улиците за кафявите батальони!“ („Die Strasse frei den braunen Bataillonen!“) и стига до „Размажи антифашистката измет!“ („Smash the scum of the AFA!“).

1. „Национална съпротива“

Изживяват се като наследници на Легията на Георги Раковски и на Съюза на Българските Национални Легиони (основан през 1930 г. като Съюз на Младешките Национални Легиони). Те са страстни почитатели на „Mein Kampf“, на Раковски (като създател на Легията), на Левски (като участник в Легията), на Иван Дочев (като първи Фюрер) и особено – на ген. Христо Луков (като водач на Легионите от 1942 г.). Той е техният отвъден вожд. Всяка година в негова чест организират траурен Луковмарш.

Копират изцяло легионерите - черни ризи, черни тениски, черни чачулки; свастики; изопнати в нацистки поздрав ръце. Участват в провокациите пред парламента миналата пролет. Движат се въоръжени.

В техния сайт има специални инструкции, публикувани на 24

март 2010 г.:

„Практически съвети в случаи на арест:

Спазвайте правилото на 5-те думи : “Нямам какво да ви кажа” (I have nothing to say)... Не подписвайте заповедта за арест!... Ако все пак решите да давате обяснения (на ваш риск!)... измислете прякори на несъществуващи хора...

Съвети при обиск на дома ни:

Ако в протокола се описват намерени “забранени вещи” у вас, напишете като обяснение “вещите не са мои” и “ вкъщи са идвали различни хора на купони и предполагам, че вещите са на някой от тях”. Не пишете имена или прякори на тези ваши “познати “ в протокола за обиск!...

Съвети при личен обиск:

Не трябва да намират във вас наркотици, огнестрелно оръжие! Газов пистолет може да носите, но с фактурата от магазина... Не е забранено носенето на бокс, нож, шило и т.н., но ако ви гонят, по-добре ги изхвърлете до вас преди да ви арестуват...

ОСНОВНОТО ПРАВИЛО. Пълното мълчание в полицията... е най-добрият вариант при проблем”.

Самоопределение: „Национална съпротива е неформална организация, която обединява български патриоти и националисти работещи за добруването и напредъка на БЪЛГАРСКИНАТА! Национална Съпротива отрича делението на футболен; градски; квартален и др. принцип (Б.а. - какво се крие зад „и др. принцип” – не казват)! За нас като първа и единствена точка стои България!”

Освен това:

а) **Името** „Национална съпротива” е буквален превод на Nationaler Widerstand – организацията на днешните германски националисти, антикомунисти, анти-антифашисти и неонацисти.

б) **Скандиранията** „Свободни, социални, национални” са припев на химна на Nationaler Widerstand: Frei, sozial und national, / treu vereint und radikal. Die Fahne schwarz, sie weht im Sturm/ Deutschland wir kommen schon.

в) **Призивът** „България, събуди се!” е превод на „Deutschland erwache”. Това е маршът на SturmAbteilung (SA) - „кафявите ризи”, шурмоваците на NSDAP.

В този заканаелен марш се разказва как евреите и всички чужденци ще бъдат прогонени „от нашия дом”, защото „арийската кръв не трябва да загине”. И завършва така:

„Dem Hakenkreuze ergeben sind wir./ Heil unserm Führer, Heil Hitler dir!” („Ние сме верни на пречупения кръст. Слава на нашия Фюрер,

слава на теб, Хитлер!").

Стандартът с надпис „Deutschland erwache“ се появява за първи път през 1923 г. и е на особена почит в нацистка Германия. На 27 февруари 1933 г. пламва сградата на Райхстага. Провокацията е възложена на щурмоваците на SA, командвани от групенфюрер Карл Ернст. Пожарът е пришит на комунистите. Следва Лайпцигският процес с главен обвиняем Георги Димитров.

2. „Кръв и чест“

Те са ядрото на футболните агитки и побоища. И ако на единия бiceps са си татуирали образа на Левски или Ботев, на другия се мъдри Хитлер с ореол от свастики и мъртвешки глави. Техните знамена са копие на нацистките стандарти. Изживяват се като продължители на Ратници за напредъка на българщината.

Фашистката организация на Ратниците е основана през 1936 г. от проф. Асен Кантарджиев и Петър Габровски (вътрешен министър в двете правителства на Богдан Филов, автор на антиеврейския Закон за защита на нацията), а в ръководството са Александър Белев (комисар по еврейските въпроси, ръководи депортирането на българските евреи от Беломорието); арх. Йордан Севов, братя Вълкови (племенници на ген. Иван Вълков, който пък е министър на войната в кабинета на Александър Цанков, ръководи репресиите срещу левицата през 1923-1925, негова е заповедта „Преди всичко трябва да се ликвидират най-способните и най-смелите носители на тези идеи – интелигенцията“).

Знакът на оригиналните ратници е келтският кръст (наричат го „богар“ и го представят като прабългарски символ), поздравът – нацистки, идеологията – антикомунизъм и антисемитизъм. Провеждат и публикуват антропологически изследвания на българското население (ръст, цвят на коси и очи, форма на черепа и пр.) като доказателство, че българите сме всъщност арийци. Днес същите тези изследвания са сканирани и качени в националистическия „Ратници за напредъка на българщината“.

Освен това:

а) **Името** „Кръв и чест“ (изписвано с измислена готическа кирилица) е превод на „Blood and Honour“ на Йън Стюарт, който пък го е взел „назаем“ от девиза на Hitlerjugend - „Blut und Ehre“. За първи път кръсъкът „Blut und Ehre“ отеква през 1926 г. На 17 юни 1933 г. Хитлер обявява за Jugendführer des Deutschen Reiches (фюрер на младежта в Немския райх) едно младо парвеню от пруската военна аристокрация – Балдур фон Ширах. Той е авторът на химна на

Hitlerjugend.

Адолф Хитлер, 1933 г: „В замъците ми на Тевтонския орден ще израстне младеж, пред която светът ще затрепери. Искам брутална, деспотична, безстрашна, жестока младеж. Младите трябва да са точно такива. Те трябва да понесат болката. Не трябва да има нищо слабо и изнежено. Свободният, великолепен хищен звяр трябва отново да заблести в очите им... Ето как ще залича хилядите години на човешко опитомяване... Ето така ще създам новия ред”

б) **Философията** „Blut und Ehre” ражда през 1935 г. Нюрнбергските расови закони, които ще превърнат в пепел милиони човеци: Закон за гражданството в Райха (Reichsbürgergesetz) и Закон за защита на германската кръв и германската чест (Gesetz zum Schutze des deutschen Blutes und der deutschen Ehre).

Защото „Кръв и чест” не е само химн, само девиз на една „брутална, деспотична, безстрашна, жестока младеж”, на „великолепния хищен звяр”. Това е жестокото сърце и бруталната душа на деспотичната, хищна нацистка идеология.

Арийската кръв, арийската чест трябва да бъдат пазени и зачитавани от попълзновенията на всякакви низши, непълноценни твари, тази сган от не-човеци и под-човеци, наричани събирателно и презрително Untermensch, които трябва да бъдат изстребвани безпощадно, за да не мърсят свещената земя на хилядолетния Райх, за да не тровят въздуха на арийския Übermensch, този свръхнад-човек и единствен господар на света. Прочее, в българските неонацистки сайтове антифашистите, комунистите, социалистите, всички хора с леви убеждения, всички „инородци” и „иноверци” са наричани точно така – „под-хора”.

в) Ще минат 35 години от краха на нацизма и един британски музикант-скинар, Йън Стюарт, ще създаде движението „**Blood and Honour**”. То си има всичко – ботуши, презрамки, свастики, боксове, самочувствие на арийци, битки по улици, площади и стадиони, побоища над всеки, фиксиран като Untermensch. Днес „Blood and Honour” е името на международната неонацистка мрежа с метастази в целия свят, в България – също.

Йън не обича да го наричат неонацист. Предпочита „почистото” – нацист: „Възхищавам се на всичко в Хитлер, с изключение на едно нещо - губи”. Неговата рок-група - „Screwdriver” („отвертка”) вдъхновява неонацистите в техните подвизи със свирепи парчета, в които се говори как „желязната гвардия на Европа се надига от гроба в името на новия ред, когато цялата земя ще бъде собстве-

ност на Белия Човек”.

В името на тези „висши цели” Йън Стюарт организира международната мрежа „Рок срещу комунизма”. Това е отговор на движението „Рок срещу расизма”, организирано от Антифашистката лига във Великобритания и млади английски музиканти, израснали с песните на Джон Ленън.

Мрежата „Рок срещу комунизма” впримчи и България след 1989 г. с патетични концерти. Екзалтираната публика развяваше плакати „Най-добрият комунист е мъртвият комунист” и „Направи добро – убий комунист”. Знаеха ли нашите рокаджии, че се вписват в неонацистката матрица на „Blood and Honour” или е случайно съвпадение?

3. „Комбат 18”

Те нямат заявена идеология. Техният аналог в българската история са шпицкомандите - доброволчески паравоенни формирования, участвали в потушаването на Септемврийското въстание.

Освен това:

Името „Комбат 18” всъщност е „Combat 18” или „С 18” - военната организация, „въоръженото крило”, бойните групи, щурмовите отряди на „Blood and Honour”.

„Combat” означава „войник”, зад числото „18” се крие Adolf Hitler – „А” е първата буква на латиница, „Н” е осмата. Сиреч – „Войник на Хитлер”. В Англия войниците на Хитлер с особено удоволствие тероризираха депутатите Пади Ашдаун и Питър Хейн, журналистите Анна Форд и Бърнард Левин, великата актриса Ванеса Редгрейв. Българските неонацисти също се изживяват като „войници на Хитлер”. Докато държат речи пред паметника на Левски, например.

Знаци, символи, кодове

Неонацистите ги обожават наравно с ритуалите, шестивията, факлите и побоищата. Татуират ги къде ли не, изписват ги върху тениски, драскат ги по стените.

Първо - **Свастиката**. До нея - **Келтският кръст**, „прескочил” от нацистката символика върху знамената на Ку Клукс Клан. После – **Черепът**, който няма нищо общо с юношеските романи за пирати, подвизи и приключения. Това е зловещият отличителен знак на преторианската гвардия на Хитлер - SS (SchutzStaffel). И на Трета танкова СС дивизия „Мъртвешка глава” (SS-Division „Totenkopf”). Тази татуировка е „знак”, че „арийският воин” е убил (премахнал, изчистил) поне един Untermensch.

На всички езици съюзът „и“ в лозунга „Кръв и чест“ е заместен със символа **Triskelion** – три седмици (777), извити спираловидно около общ център. Тази тривърха, триостра свастика е символ на Waffen SS дивизията на белгийските доброволци, но и на африканерите, на апартейда в Южна Африка. Числото 777 символизира победата над 666 – числото на дявола. Дяволът са антифашистите, левите, чернокожите, евреите, всички презрени „други и различни“ по принцип.

Татуировката „88“ е кодирано съобщение, идентификация и заплаха и означава „Heil Hitler“. „28“ замества „Blood and Honour“.

„14/88“ е комбинирано послание: „14“ означава „14 думи“. Те са: „We must secure the existence of our people and a future for white children“, в превод - „Ние трябва да осигурим съществуването на нашия народ (нашите хора) и бъдеще за белите деца“. Как? С вяроност към Хитлер – „88“. Автор - Дейвид Лейн, крайно десен расист, ръководител на терористична група, чиито специалитети са въоръжени грабежи, бомбени атентати и расистки убийства, с доживотна присъда, умира в затвора през 2007 г.

Цифрата „5“ крие посланието на „5-те думи“: „I have nothing to say“ („Нямам какво да ви кажа“). Това е кодексът на мълчанието, основното правило при арест. Автор – Алекс Къртис, брутален расист от Сан Диего. Това е и основното правило в инструкциите на „Национална съпротива“.

Идеология

Тя е една истерична, обезумяла, параноична амалгама от неонацизъм, расизъм, антисемитизъм и музика. И главно - anti-antifa. Анти-антифашизъм. Апология на фашизма. Тя е знамето и сърцето на всички неонацистки, расистки, антисемитски, скинарски и ксенофобски организации в САЩ, Англия, Франция, Италия, Испания, Германия, Белгия, Холандия, Швеция, Полша, Чехия, Словакия, Сърбия, Гърция, България, Румъния, Русия, Литва, Латвия, Естония, Украйна. Никой не знае техния точен брой.

„Естетика“

В началото е песента на Хорст Весел: „Die Fahne hoch! Die Reihen fest geschlossen! SA marschier mit ruhig-festem Schritt“ („Знамето високо! Редиците стегнете! СА марширува с твърда крачка“).

Днес марширува „културата“, наречена „Good night, left side!“. Това няма нищо общо с пожеланието за лека нощ. В превод означава „Сбогом (вън, чупка, смърт) на вас, комунисти, социалисти,

антифашисти, леви, друговерци и чуждоземци, на всички, които сте на неправилната, на враждебната страна, на всички, различни от нас, които сме на right side (дясната, правилната страна)”.

Ако напишем този идиом в българската действителност, най-близкият, но ограничен превод е „Сбогом, червени боклуци!”.

„Good night, left side!” е химнът на неонацистите. Ето част от този химн:

„Some things in life are a pain in the ass that keeps on coming back, like dogshit sticking on your boots, or hammeroids in your crack. The antifascist action is one of those things that just won't go away, you can squash 'em like an insect, but they'll be back the next day.

They are the fools that I truly resent - they are the cunts that I despise...

Smash the scum of the AFA - good night left side! AFA bastards make 'em pay - good night left side! Oohoo - let's show the scum who's right! Oohoo - good night left side!

В непретенциозен превод и с извинение за това, което ще прочетете:

„Някои неща в живота са като трън в задника, като кучешко лайно, залепнало на вашите ботуши, като спукани хемороиди. Антифашистите са едно от онези неща, които просто няма да си отидат. Можете да ги смажете като хлебарки, но те ще се върнат на следващия ден.

Те са глупаци и аз наистина негодувам - те са п... и аз ги презирам...

Разбий антифашистката измет! Разбий антифашистките копелета! Да им покажем кой е правият! Сбогом, червени боклуци!”.

Ако напишете на търсачката „Good night, left side!”, ще получите – внимание! – 69 000 000 позовавания! Това са 69 милиона неонацистски публикации, форуми, блогове, видеоклипове, сайтове!

Това е триумф на омразата, тържество на унищожената духовност. Това е магията на мерзостта, опиянението от злото, хипнотичната сила на уродливото.

Не знам колко шизофренично трябва да е съзнанието, в което звучат „Heil unserm Führer, Heil Hitler dir!”, „Размажи антифашистката измет!” и „Хубава си, моя горо”. Едновременно.

Но това съвсем не е всичко...

Ако тръгнем из българския политически ландшафт в посока „дясно – крайно дясно”, ще попаднем в един паралелен свят, населен с още призраци на миналото. Още легионери:

а) СУ „Св. Климент Оридски“. Сдружение на студентите националисти.

Повечето учат история, политология и европеистика. Прототип на Сдружението е странна смес от Български младежки съюз „Отец Паисий“ (1932 г.) и Съюза на Младежките Национални Легиони (1930 г.). Първата им обществена проява е родолюбив и високопатриотичен побой над студент от турски произход, втората – публична лекция в аудитория 21-А на СУ на тема „Защо беше демонизиран Богдан Филев? - механизмът, по който националистите се заклеймяват с етикет „фашист“ (така пише на афиша). Целта на „лекцията“ е да подкрепи провадения опит на СОС да кръсти улица на името на Богдан Филев. Специален гост - проф. Никола Алтънков, обявен за „стожер на национализма в научните среди“. Гас-тролирацията „стожер“ е автор на книгите „Нарекоха ги фашисти“ и „Кой победи“, емигрирал в САЩ, член на Българския национален фронт в Калифорния, после – на Българския демократичен форум в България. И БНФ, и БДФ са приемници на Българските национални легиони на Иван Дочев.

Ако някой е забравил, БДФ беше част от СДС. Ако някой е забравил, Муравей Радев, зам.председател на БДФ, беше министър на финансите в правителството на Иван Костов. Ако някой е забравил, депутатът Дянко Марков и лидер на БДФ, от висотата на парламентарната трибуна прогласи дълбоката праведност на антиеврейското законодателство в България, понеже „бяхме във война, а еврейската нация беше вражеска за нас“! Ако някой е забравил, българската десница посрещна Иван Дочев както подобава. Като фюрер. И на ръце го понесе. Ако някой е забравил...

Та! Лектори са трима студенти. Основни тези: Богдан Филев не е фашист, щото в България не е имало фашизъм; не е нацист, щото не е германец, обаче взел много идеи и практики от нацизма; той е националист, ама недотам; Хитлер единствен е помогнал на България, поради което „българите, както тогава, така и днес, вървим заедно с Хитлер“.

След края на лекцията всички получават листовки на „Национална съпротива“ с лозунги „Работа, хляб, свобода“ и изображения на мъже с черни качулки и мегафони.

б) Български национален съюз

И те като своя клонинг „Национална съпротива“ се изживяват като наследници на Левски и Раковски, и те организират Луков-

марш. Наричат себе си „Орден“. Носят кафеникави ризи, клинове, тиранти, „кубинки“, барети, шинели. Пазят се от свастиката и предпочитат знака на рода Дуло. Не искат равенство. За тях равенството и справедливостта са антиподи. Понеже се имат за „по-равни“. Искат справедливост. Не за всички – „за нас“. Кой са избраниците, кои са тези „нас“, решават те, по техните расистки „критерии“. Справедливост за избрани – това е целта, която преследват „по най-решителен и фанатичен начин“. Техен е лозунгът „Не бъди толерантен, бъди нормален!“. Презират „всички нерешителни демократи и политиканстващи гъсеници“. Програмата на БНС завършва с „Ей народ поробен/ що си тъй заспал?“ и с фризирани цитати от програмата на БРЦК. Васил Левски е наречен „съставител“ на тази програма.

Още ратници

а) Българска национално-радикална партия

Знамето на БНРП е тъмнозелено, с лъв, изправен на задните крака и надпис „Свобода или смърт“. За БНРП холокостът е еврейска лъжа, 9 май – черна дата, а най-великите хора на планетата са Хитлер и... Левски.

Програма: обединение на всички българи и български земи (чрез референдум и респективно – аншлус на отнетите от Ньойския договор територии); единна именна система; експатриране на всички групи с чуждо национално самосъзнание, които застрашават българския национален характер на държавата. А за тези, които откажат и не приемат единната именна система, БНРП отрежда статут на чужди граждани, временно пребиваващи в България. Без право на участие в парламентарни, президентски, местни и европейски избори. Без право на участие в законодателната, изпълнителната и съдебната власт. Без право на участие в обществено-политическия живот. Без право на социални придобивки.

Хората с чуждо национално самосъзнание са назовани: „турци, власи, цигани и др.“ – кои са „и др.“ не казват.

Внимание! Експатриране означава: прогонване на някого от родината му (!) по етнически, расови и политически причини или по силата на присъда за извършени престъпления; заточение, изгнание, депортиране; изгонване, пропъждане, прокуждане.

Ако да би имала власт, БНРП незабавно ще лиши от родина и от българско гражданство всички български гражданин, които не са българи по кръв. Ще ги депортира, прокуди, пропъди и прочисти.

Ако някой е забравил – конските вагони за Трелинка не пъту-

ват вече 65 години. Ако някой е забравил...

б) Младежко движение за спасение на България, наричащо себе си Български Арийски Ратници на Свободата (БАРС).

Титулната страница на БАРС (съорганизатори на лекцията в СУ) наподобява иконостас – там са портретите на Паисий, Раковски, Левски и Ботев. На арийското им знаме понякога пише „Свобода или смърт“, понякога – „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира“. Но вместо лъв, в центъра неизменно се мъдри огромен железен кръст –най-висшето отличие в нацистка Германия.

Девиз: „Да продължим завета!“ . Верую: „Ще стъпчем всички идеологически отрови, подмамващи маловерците. Единственият спасител път за България е Националният“.

Самоопределение: „Ние не сме нито „хитлери“ , нито „фашисти“ , ние сме българи-националисти, ценящи значението на родствената кръв... ние сме Българи и арийци“. Цел: „Първо трябва нашия Български народ да извадим от гнъсните лапи на чужденци-изедници и предатели-мекерета“, а после „да захванем да мислим за всички арийски народи“.

Символ: „Единната затворена свастика, свещен български символ от незапомнени времена... антибългарската и антиарийска власт използва победата срещу национал-социализма през Втората световна война, за да залепи този свещен арийски символ... Крайно време е свастиката въобще да се реабилитира и да бъде нашия знак на свободата, с който ще победим властта на злото“.

Всички неарийци са „идиоти и престъпници“, символът на злото са евреите, в рубриката „Благи символи“ стоят един до друг свастиката, келтският кръст и печатът на БРЦК.

в) Бранници

Организация с името „Бранник“ няма. Засега. Но има рок-рап-метъл група „Бранник“, която „концертира“ със собствени текстове и музика.

Посред вакханалията на 69-милионния рев „Размажи антифашистката сган!“, попаднах на техните жалки, но пък кръвнишки стихчета: „Зовът на българската кръв, /зовът на смелите сърца,/ напред със животинска стръв,/ напред да смажеме врага./...да стъпчеме сганта навеки,/ да браним родната земя“ (из „Зовът на кръвта“).

„Врагът“, който трябва да бъде „смазан“ и „сганта“, която трябва да бъде „стъпкана“, при това „навек“, са: „турци във властта“, „НАТО“, „съюза европейски“, „милиардите еврейски“, „циганския те-

пор”, римуван с „позор” и „толерантно поведение”, римувано с „падение”. А „истинското щастие” е: „да свириме ние български песни,/ да казваме гордо - ние сме десни, ние сме десни, ние сме бесни, ние сме бесни!”. Поне така звучи „творбата” „Истинско щастие”.

Най-цялостната представа за щастието „Бранник” разгръща в една профанска, перверзна перифраза на „Представи си” на Джон Ленън: „Представи си света без мангали,/ опитай много лесно е/... представи си света без евреи,/ опитай, не е трудно брат./... Представи си света без педали,/ дали ще успееш не знам/... представи си всички бели хора,/ в свободен от мерзостите свят”.

Ако някой е забравил, Джон искаше да си представим един свят, където не се убива, не мрем, където няма ад, където братството човешко не знае що е алчност, ненаситност, бедност, глад... Ако някой е забравил...

Във видеоклиповете бранниците-музиканти „опаковат” своите стръвни видения в знамената на Априлското въстание, украсяват ги с портретите на Ботев и Левски, обилно гарнирани с минарета. Самите бранници „муцизират” в черни тениски, декорирани с келтски кръстове и надписи „Бранник” и „Дълг и чест” или „Кръв и чест”.

Идеологията

Тя е апология на расизма, дискриминацията, омразата и разделението. И не е мръднала и на микрон от 80 години: „България за българите”, „Да си вземем своето”, „Да си върнем отнетото”, „България на три морета”, „Да спасим България от чужди и враждебни елементи”.

Ще кажете – тия са една шепа вманиачени сбърканяци, смешници, позьори и театрални самодейци, тяхното е миша тупурдия, шум и пушиляк, те власт нямат, пък и кой ще им я даде... Но една невидима власт ги употребява всеки път, когато й потрябва масовка за спектакъла „всенароден протест” или шурмоваци за разгрома на парламента. Те не са във властта, но има една партия, която е във властта.

Само една ли?

„Атака”

„Ние, българските националисти, се заклеваме пред паметта на Апостола на българската свобода Васил Левски, дал живота си в борба срещу турския враг и поробител на българите...”

Така започва клетвата на „Атака”. Пред паметника на Левски. В

Карлово или в София. Над евангелие, кама и револвер. Наблюдаваме този театър от 2005 г. Датите 19 февруари, 3 март, 2 юни и 18 юли са най-предпочитани за сборищата и провокациите на „Атака“.

По своята шизофренност „Атака“ не се отличава от другите фашизоидни формации. В основата на „Атака“ са трите антисемитски книги на Сидеров, пропити с типичните за нацизма мистицизъм, окултност и езотерични видения;

- със страст към древните митове, легенди, символи, предсказания и знамения като доказателства за съдбовни предначертания, изначална правота и вековечност въпреки всякакви световни заговори;

- с отрицание на неоспорими факти (като холокоста);

- с производство на врагове и национални предатели, българофоби, българомразци, турцизатори, циганизатори;

- със спекулативно проектиране на историята върху днешния ден в стил „кръчмарски патриотизъм“.

И ако през 2006 г. според Сидеров „България се управлява от потомците на Сюлейман паша, от внуците на тия, които обесиха Левски“, през 2007 г. властта вече е „в ръцете на убийците на Левски, на долнопробните турски изроди, които обесиха Левски, на мръсните турчуля“.

„Атака“ не се отличава и по своите корени:

През 1927 г. Гьобелс издава в. „Der Angriff“ („Атака“) с мото „За подтиснатите, срещу подтисниците“. През 1932 г. Христо Кунчев, върховният водач на Националсоциалистическата Българска Работническа Партия списва в. „Атака“ със същия надслов. Според програмата на НСБРП „Гражданин на държавата може да бъде само този, който е приятел на народа. Приятел на народа може да бъде само този, който носи българска кръв. Евреите не може да бъдат приятели на народа“.

Ако към евреите добавите турците, циганите и който ви хрумне, ще получите идеологията на Сидеров. Тя се побира в две изречения: „Най-после българите ще имат своето представителство в парламента. Там няма да бъдат само педераста, цигани, турци, иностранци, евреи и всякакви други, а ще има само и единствено българи!“ (Бургас, 22 юни 2005 г.)

Сидеров възлезе на политическата сцена с крясъците „Аз съм вашето оръжие! Да върнем България на българите! Да си вземем своето! Вън небългарите от властта! Турците в Турция! Циганите на Сатурн! Евреите – те си знаят! Ревизия! Чистка! Съд! Прокуратура!“

Затвор! Победа! Атака! Победа! Атака! Победа! Атака!”

Тогава мастити социолози и политолози обясняваха с изумителен цинизъм, че появата на „Атака” е знак за европеизъм, цивилизованост и нормалност. Сега мълчат гузно.

Тогава (как е сега – не знам) желаещите да встъпят в бойния строй на „Атака” трябваше да напишат своя етнически и социален произход, ръст и кръвна група, защото, казват, определена кръвна група се среща рядко при циганския етнос. Това е нацистката идеология за чистата раса. В кристален вид.

Ако за БНС политиките са „политиканстващи гъсеници”, за Сидеров „политическата класа е стадо грухтящи прасета, безчувствени топки лой”. Тази реторика е абсолютно копие на „изтънчения слог” на Хитлер и Гьобелс.

„Атака” не се отличава и по възродения призив на SA „Deutschland erwache!” („България, събуди се!”), нито по своите хоругви. Знакът на „Атака” според официалните обяснения, предназначени за невежествените, е първата буква от глаголицата – „Азъ”, само че леко стилизирана. Толкова леко, че е обезобразена до свастика.

Две неща отличават „Атака” – тя е във властта. И второ - тя е откровен генно модифицирани политически продукт на същата „мафиотизирана клика”, на същата олигархия, на същото „стадо грухтящи прасета”. И главно - на она фатален сговор между политика, пари и престъпност, между явната и тайната власт. Сговор, произвел, отгледал и овластил серия мутанти, мутри, муцуни, мафиоти и марионетки. Сговор, подгизнал от корупция, подпухнал от охолство, разплут от безотговорност.

Този сговор ограби държавата и съсипа живота на българите, предизвика тяхното отвращение и гняв, и накрая, за да не бъде пометен, стовари това отвращение и този гняв върху самия народ. В името на своята власт и на своя егоистичен, уродлив интерес да бъде невидимата сила, която управлява и контролира държавата. И я държи в подчинение.

Този сговор създаде, отчува и финансира един фюрер, направи му партия и вкара фашизма в парламента, легитимира го и го институционализира. „Атака” е само поредната маска на този сговор между старата каста и новата олигархия, поредният техен инструмент, поредното тяхно изчадие, забъркано от фалшив патриотизъм и антинационален национализъм.

Всички носят чудовищна отговорност за това. И бащите на фашизоидната партия. И всеки, който флиртува с тази партия в своя полза, за сметка на държавата и на гърба на народа. И всеки, който

се радва на нечистоплътните политически услуги на тази партия. И всеки, който управлява (формално или не, без значение) с тази партия, И всички, които заради интерес, безграмотност, отмъстителност, безнадеждност или обикновена простотия приветстват шумно, аплодират злорадо или търпят безропотно такова нацистско, профашистко, управление.

Всички – от Брюксел до Вашингтон, от европейската десница до българската, от луксозните леговища на олигархията до медийната прислуга.

Сидеров е необходим на Борисов, както ГЕРБ е необходим на европейските десни. Като бройка, за няколко гласа повече в (евро) парламента. Борисов е необходим на Сидеров, както конят е необходим на ездача – за да връхлети „Атака” с бесен кариер в Европейската народна партия. Щото никъде другаде не ги щат.

И никаква погнуса.

Те са си потребни. Защото са си близки, родни, сродни. Духовно, интелектуално, политически. И както СДС управляваше с легионерите на Иван Дочев, така ГЕРБ управлява с „Атака”. Понеже те, генно-модифицираните политически продукти от една колба се пръкват.

Култура на омразата

Всеки, различен от тях, всеки, който не се вписва в техните параноични видения, всеки, който ги дразни със самото си съществуване, незабавно бива заклеймен като „комуноид”, „савецки агент”, „гнусен гей”, „гаден евреин”, „резан турчин”, „мръсен мангал” и изобщо – Untermensch.

„Антифашистка измет, болшевишка сган, българомразци, майкопродавци, комунаги, комунета, комуноиди, комунизи, червени педалчета кенефски, червени педеруги, червени антифашистки говеда, дебили, дегенерати, изроди, червени боклуци, модерни левундери, леворъки, меки китки, престъпници, крадци, грабители, мафиоти, терористи, шумкари, жидомасони, копелета гнусни, тъпунгери със свинска психика, комунистически свине, цървулести селяндури, селкори, страхливци, плашипутарници, блюдолизци на Москва, ибрици и мекерета на мръсните турчуля, турцизатори, ислямизатори, циганизатори, българоубийци...”

Тази смрад прелива от всички интернет форуми, не само от „специализираните” неонацистки и националистически сайтове. Който и форум да отворите, ще ви задуши непреодолимата воня на тази писоарна стилистика. Някакви хора, скрити зад своята анонимност,

обладани от своите комплекси, с чутовна смелост задръстват пространството с лиги и хрочки, слуз и екскременти – безспорен интелектуален продукт на тяхната богата душевност.

Ако пуснете на търсачката само 2-3 от тези ключови думи, ще изскочат над 1 500 000 позовавания! Само в българското интернет пространство. Това е цифровото изражение на един латентен расизъм и антисемитизъм, на една чудовищна омраза и нетърпимост, струпана и стаена в подмолите на обществото. Омраза, която винаги е под ръка. Като компютърната мишка. Като лично оръжие. Достатъчно е само да потрѣбва „на когото трѣбва“. В името на неговия груб, егоистичен интерес.

Има и едни зловещи сайтове, около 150 на брой, където можете да прочетете едни безкрайни черни списъци на български евреи, наречени „врагове на народа“. Там, до загиналите антифашисти са имената на знаменити български поети, писатели, музиканти, режисьори, актьори, публицисти. И след повечето имена пише „комунистическа свиня“. Там са Леон Даниел и Валери Петров, Мати Пинкас и Панчо Владигеров, Анжел Вагенщайн и Греди Асса, Соня Бакиш и Дора Габѣ, Исак Паси и Йоан Левиев. Най-вероятно първоизточникът е Българският отдел на задграничната организация на NSDAP и на нейното издание „Der Sturmer“ („Щурмовакът“).

Прочее!

Когато на политическия небосклон възсия „Атака“, форумите тържествуваха: „А така! Волен ще ви спуска червения гъз!“ И днес форумите тържествуват: „Бойко ще ви го начука, мръсни комуноиди! ГЕРБ ще управлява докато свят светува и кръв ще серете!“.

Това е тяхното разбиране що е политика, как се прави, за какво служи и за какво се употребява. Тяхното и на техните избраници. Между тях и тези, които ни управляват, цари пълна интелектуална и духовна хармония.

Естетика на омразата

„Вече ги имаше онези мрачни нацистки типове, които ние възприемахме с дълбока погнуса... По улиците - хора с кафяви униформи и неприятни лица; бумтяха и трещяха необичайни, пронизително просташки маршове... и крясъци „Хайл! Хайл! Хайл!“... Това, което ме опази, беше моят нюх. Аз притежавам доста усъвършенствано духовно обоняние, чувство за естетическите стойности (или нестойности!) на едно човешко, морално, политическо поведение или възгледи... Що се отнася до нацистите, обонянието ми бе катего-

рично. Нито за миг не се заблуждавах относно това, че нацистите ми бяха врагове – врагове на мен и на всичко, скъпо на сърцето ми. Другото, което, разбира се, не прецених, бе колко ужасни врагове можеха да бъдат те”.

Така описва Себастиан Хафнер появата на нацизма в своята биографична книга „История на един германец”.

Себастиан е на 20 години, когато за първи път прозвучават онези пронизително просташки маршове. И разпознава безпогрешно чудовището с име фашизъм.

Днешните 20-годишни, лишени от духовно обоняние, програмирани без естетически стойности, култивирани без граждански сетива, крещат в екстаз: „Размажи антифашистката измет!”, „Вижте как маршируваме през вашия град! Вижте как тъпчем червеното знаме! Ние сме бели воители, ние сме скинари! Ние си бършем задниците с червеното знаме!”, „Враговете падат, червените знамена горят, нашата нация се завръща в своята слава!”, „Зиг хайл, майко Европа! Ние ще те спасим от мултикултурните лайна! Ние ще те спасим от комунистическата воня! Войната започва! Зиг хайл!”, „Ние ще победим! Ще убием звяра анти-антифа! Ще го изгорим в пламъците на нашата свобода! Убивай! Убивай! Убивай! Хайл! Хайл! Хайл!...”

Това са само протуберанси от един албум, наречен „Kill, Baby, Kill!” („Убивай, бейби, убивай!”).

Властта на омразата

„Но тъкмо в това е парадоксът: в магическата власт, която придобиват цялата мерзост, блатото и извиращата мръсотия, когато бъдат доведени до крайност. Едва ли някой би се учудил, ако по време на първата реч на тази твар Хитлер охраната го беше хванала за яката и го беше отвела някъде, където никой повече да не го види и където несъмнено му беше мястото. Тъй като нищо подобно не се случи, тъй като човекът, напротив, все повече придобиваше мощ, ставайки все по-безумен и чудовищен, а с това и все по-известен и забележим, ефектът се преобърна: задейства се хипнотизиращата сила на уродливото, а с това и дълбоката загадка на случая Хитлер, онова странно замайване и зашеметяване на противниците му, които просто не се справиха с този феномен и като че ли се бяха вкаменили пред смъртоносния му поглед, неспособни да проумеят, че ги предизвиква самото дъно в човешки образ.”

И тези думи са на Себастиан Хафнер.

Тогава никой не е хванал за яката „тази твар” Хитлер и не го е

изхвърлил от историята. Напротив! Хванаха го за яката и го изтеглиха на върха на държавата. Както българската олигархия хваща за яката своя пореден генно-модифициран продукт и изстрелва „тази твар“ във властта.

Политика на омразата

Какво е това?

Мода? Протест? Безсилие? Безизходица? Безнадеждност? Отчаяние? Омерзение? Озлобление? Мъст? Маниакалност? Комплексарщина? Или желание да бъдеш различен? Интересен? Да излезеш от сумрака на твоята анонимност? Да те чуят? И видят? И забележат? Да участваш в живота на обществото? И да го промениш? Как? Да поправиш историческите несправедливости? Да защитиш Отечеството? От какво? Да спасиш народа? От кого? Да посочиш лошите, виновните, предателите? И да ги накажеш? Лично? Да бъдеш отмъстен? За какво? Да развалиш сценария на олигархията? И да си част от същия сценарий? Или е невежество? Незнание? Неграмотност? Бездуховност? Или е просто забавление? Атракция? Шоу? За единия кеф? Или е криза на ценностите? Или ценност? Или цел? Или инструмент? Или всичко това – заедно и наведнъж?

Да, всичко това заедно. И наведнъж.

Защото неонацизмът е отблъскваща злоупотреба с духовната, моралната, социалната и политическата нищета на обществото, с програмираното невежество, с умишленото разочоветаване на човека, с методичното развърщаване на неговата душа, с неговото отчаяние, с неговото унижително битие на амеба, на червей някакъв, с неговата инстинктивна, неистова, болезнена потребност някой да е виновен и следователно – наказан строго.

Защото неонацизмът е политика.

Резултат и инструмент на политиката.

Франкенщайнът на политиката.

Заченат в сутерена на политиката.

В конюшната на олигархията.

В нейния будоар.

Или в нейното джакузи.

Технология на омразата

Кое беше първото, което направи българската десница след 1989-а?

Съсипа селското стопанство? Унищожи индустрията? Подчини

съдебната система?

Не! Първо подмени историята, смаза просвещението и унищожи духовността.

Въздигна незнанието в ценност и невежеството – в предимство.

А знанието изхвърли като непотребна вещ, като гнил зъб, наказва го като опасно и вредно, натири го в дъното на една безпросветна клоака – там да вие и скимти безутешно.

И обяви българските антифашисти за престъпници. И ги осъди като престъпници. А техните убийци въздигна и превъзнесе като национални герои.

Уби повторно загиналите момичета и момчета, срути техните паметници, оскверни техните гробове, разпила техните кости. За да изчегърта техните имена и тяхната гибел от историята и от паметта на народа. А техните инквизитори и палачи, резачите на партизански глави, възнагради с умилително преклонение.

Унизи живите антифашисти с едната цел - да отнеме смисъла на техния живот. За да ги убие по-бързо, ако може.

Възкреси фашистката лексика, обърна реката на времето и антифашистите отново станаха бандити, поради което са си заслужили да бъдат простреляни, посечени, обесени, изгорени, удушени, обезглавени.

Ако Йосиф Хербст и Гео Милев са престъпници, ген. Русев и ген. Вълков са гении.

Ако Никола Вапцаров е престъпник, ген. Луков е ангел.

Ако антифашистите са престъпници, фашистите са светци.

Щото е нямало фашизъм. А законна власт.

А щом няма фашизъм, няма и антифашисти. А престъпници.

За това 9 май е черна дата, а 9 септември - още по-черна.

По същата „логика“, със същата технология, Левски и Ботев бяха обявени за терористи, тръгнаха срещу законно установената власт, а турското робство – за мило 5-вековно присъствие, през което България добрува и цъфти под топлите грижи на падишаха като „контактна зона между две цивилизации“. И като е така - да вдигнем паметници на всичките 39 султани от Осман I Гаази до Абдул-Меджид II и на всичките им 200 велики везири...

Това знаят днешните 20-годишни, децата на прехода, превърнати в мутанти.

Тези лъжи са тяхното знание, тяхното убеждение, тяхното вдъхновение. Тяхната страст, омраза и нетърпимост.

Невъзможният съюзник

Всички те, легионери, ратници, бранници, щурмоваци, биячи, шпицкомандаджии, атакаджии и прочее самозвани родолюбци, се изживяват като единствените истински българи и тук-таме арийци; като единствените спасители на Отечеството от чужди и враждебни елементи и техните световни заговори; като единствените пазители на Родината от коварните козни, попълзновения и посегателства на зли сили; като единствените достойни наследници на Ботев и Левски; като опълченците на Шипка и апостолите на Априлското въстание; като изभावители на народа български от една сган майкопродавци, измеяри, ибрици, потурчители, мангали, педали, жидомасони, мекерета, изроди, хиени и прочее бесове.

Те най-обичат да мразят, да бъдат мразени и да имат врагове.

Липсата на омраза ги сломява, липсата на враг ги обезсмисля.

И всичко това – под свещените думи „Свобода или смърт”. Пред очите на Паисий, Ботев, Раковски. С името на Апостола. И в негово име. Той е техният най-желан съюзник. И най-невъзможният.

В техните сайтове, до видеоклиповете с факелни шествия в чест на „Кристалната нощ”, Хосе Антонио Примо де Ривера или Рудолф Хес ще откриете старателно цензурирани мисли на Левски.

Представете си Левски, неговото име, неговата единна същност на духовник, революционер и държавник, на монах и мислител, на Апостол и рицар, на демократ и воин; представете си неговия стоицизъм, неговия живот, неговата гибел, неговата безсмъртност, неговите предназначения за България, редом с Хитлер, Гьоринг, Гьобелс, Ку Клукс Клан, SS и SA. И за да е гаврата пълнокръвна – представете си Сидеров, тоз „прероден” Левски...

Представете си и ще разберете мащабите на една политическа несъстоятелност, духовна мизерия и нравствена нищета; мащабите на една перфидна, жестока злоупотреба с нашите първоучители, светци и апостоли, с високите идеали на Възраждането, с цялата ни трагична и величествена история. Мащабите на един грозен грабеж.

Присъдата на Апостола

Всички те (и невидимата власт зад и над тях) са абсолютни антиподи на Левски – като нравственост, като политически възгледи, като човешко и гражданско поведение, като духовност, като личности. Такива персонажи Левски нарича „хладнокръвни и мними родолюбци”, „изродици български”, „които лъжат народа”, „разделят един народ на части и не остава нищо”.

И тъкмо защото са негови антиподи, и поради своя мисловен, нравствен, идеен и духовен недоимък, нареждат Левски до Хитлер.

На тях Левски им трябва. На живот и смърт.

Като морален стожер.

Като упование.

Като оправдание.

Като опрощение.

Като индулгенция.

Като легитимация на една престъпна идеология на омраза и ненавист.

Като аргумент за историческа и политическа реабилитация на тази идеология.

Като алиби на техния фалшив и спекулативен прочит на историята.

Като инструмент на дискриминацията – етническа, расова, верска, политическа, гражданска, всякаква.

Като знаме на съвършената антидемокрация.

Като вдъхновение на несвободата.

Като съюзник и съучастник на злото.

И разбира се – като оръжие в техния поход към властта.

Това не е само невежество. Това е политика. Съзнателна, умишлена, целенасочена.

По тази причина в яростните речи и прокламации на Сидеров и останалите никога няма да откриете принципите и заветите на Апостола. Те са старателно забравени и замълчани.

Ето защо:

Когато ни предначертава бъдещата свободна България, Левски я определя с една дума. Храм. И нищо по-малко. „Храм на Истинната и Правата Свобода“, „Храм на съгласието, братството и съвършеното равенство“. Където „Българи, турци, евреи и пр. щат бъдат равноправни във всяко едно отношение било във вяра, било в народност, било в гражданско отношение, било в каквото било - всички щат спадат под един общ закон, който по вишегласието на всичките народности ще се избере“. Където „Законно ще се съди както българинът, така и турчинът“ и „Всеки ще си служи по вярата“. Защото „Днешният век е век на Свободата и равноправността на всичките народности“.

Левски не казва „равноправие“ – защото равноправието е състояние. Той казва „равноправност“ – защото равноправността е качество, неотменно присъщо на човека. Защото правата човешки

са от Бога - „както е дадено на човека да живее от Бога”. Защото човекът има „Благословението от Бога да бъде господар с всичките си права”.

Защото за Левски свободата е свобода лична, свобода човешка, свобода религиозна, свобода гражданска, свобода народна.

Защото Левски е антипод на омразата, на расизма, на разделението – на всяка идеология и политика, която унижава човека и отрича неговото право на живот и свобода.

Когато от едната страна на уравнението е Левски, а от другата – Хитлер, това не е уравнение. Знакът за равенство е невъзможен.

Няма знак за равенство между истината и лъжата; между правдата и неправдата; между равноправността и изстреблението; между човека и безчовечието; между правата човешки, дадени от Бога и престъпленията срещу човечеството; между честта и безчестието; между достолепието и позора; между благочестието и жестокостта; между светостта и погнусата; между духовността и злото; между свободата и робството.

Българските неонацисти и фашизоиди нямат съюзник в лицето на Васил Левски.

Защото Апостолът на Свободата е присъда над Апотеоза на Несвободата.

Новите задачи пред Българския антифашистки съюз след 1989 г.

Чавдар Стоименов

Председател на Централния съвет на Българския антифашистки съюз

Българският антифашистки съюз е правоприемник на Съюза на бойците против фашизма в България (1944-1957г.) и на организацията на активните борци против фашизма и капитализма (1957-1989г.). В сегашният си вид той функционира вече 22 години. През този период БАС се легитимира пред българското общество като неправителствена, неполитическа организация с лява ориентация. В цялостната си работа и разнообразна дейност БАС се стреми да разкрие историческата истина за антифашистката борба (1923-1944 г.), да запази в обществената памет трайни спомени за събития, жертви и герои и на тази основа да възпитава в дух на патриотизъм, българщина, честност и всеотдайност младите поколения. Той се ръководи от социалистическите идеи и е дълбоко убедена, че социализмът е бъдещето на обществото.

Българският антифашистки съюз се бори против фашизма и неофашизма. Той защитава еднонационалната определеност на България, нейния суверенитет и териториална цялост, социалната справедливост и обществото.

Днес Българският антифашистки съюз е неделима част от политическото и общественото пространство на България.

Трябва да е ясно, че БАС се бори не само „срещу“, но и „за“. Ние се борим за утвърждаването на общочовешките ценности. БАС е организация, която ратува за човечност в обществените отношения, за уважаване на правата и свободите на човека. БАС се противопоставя на „социалдарвинизма“, на дискриминацията в труда и в живота. БАС е патриотична организация, която отстоява националната идентичност на нашия народ. Ние сме за мир между народите, против войната.

Оттук произтича и непосредствената ни политическа задача – да изграждаме широко единодействие на всички прогресивни, патриотични и антифашистки сили.

Българският антифашистки съюз е в сътрудничество с Българ-

ската социалистическа партия като партньор в Коалиция за България. Задълбочи се взаимодействието с Комунистическата партия на България, Партията на българските комунисти, Българска работническа партия /к/, ПП „Българската левица“, Български земеделски съюз „Ал.Стамболийски“, някои леви земеделски дейци, социалдемократи и други.

Кое е главното в дейността на БАС?

- Разрешаването на проблема за признаване на участниците в антифашистката борба за ветерани от Втората световна война;
- Приобщаването към антифашистката идея на млади хора, които са естествен резерв за увеличаването на числения състав на съюза;
- Засилването на медийните изяви на БАС, като за целта се създаде трайно сътрудничество с редица централни и областни издания, както и с някои радио- и телевизионни канали;
- Разработването и утвърждаването на концепция за редакционно-издателската политика на Българския антифашистки съюз като цяло.

Българският антифашистки съюз стана организатор на мащабна и разнообразна идейно-възпитателна дейност. Тя се провеждаше не само, за да поддържа в добра кондиция структурите на организацията, но и да търси максимална реализация на две големи цели:

1. Да се опази историческата памет за антифашистката съпротива;
2. Да се воюва постоянно, непримиримо и целенасочено срещу опитите за реанимация на фашизма и налагането му в българската обществено-политическа практика, да се води борба за защитата на социализма.

Практическата работа по първата цел имаше широк спектър на изяви, които се осъществяваха както самостоятелно от структурите на БАС, така и съвместно с други леви, военно-родолюбиви и независими организации. Използваха се юбилеи на изявени антифашисти, годишнини от партизански битки, исторически дати и празници с национално звучене. Тук трябва обезателно да споменем възпоменателните митинги на „Копривките“ и на язовир „Батак“ в Родопите, на връх „Еледжик“, в местностите „Томин мост“ и „Жабокрек“, „Стефанов камък“, „Балова шума“, при селата Балван, Батулия, Липница, Макреш, Еремия, Дебели лак, Дрен, Конак, Шуменска област, а също и станалите традиционни отпразнувания на 11 април – Международния ден на политзатворниците, концла-

геристите и пострадалите от фашизма и войните, на 9 май – Деня на победата, на 2 юни, на 9 септември, на годишнините на Септемврийското въстание 1923 г.

Станаха популярни фестивалите на патриотичната, антифашистката и фронтовата песен „Сребърни чучулиги” и „Альоша”. По същество те са национални прояви с голям обществен отзвук.

Нарасна ролята на вестник „Жарава” – печатния орган на БАС. Той бележи ръст не само в обогатяването на своите тематични рубрики, в качеството на списване. Утвърди се и вестник „Моята вяра” – съвместно издание на БАС и Съюза на българските писатели. Като единственото засега в България ляво литературно издание, вестникът е не само трибуна на антифашистка проза, поезия и литературна критика, но и силен защитник на левите литературни традиции.

Изключително значение в патриотичната работа на БАС има цялостната дейността на издателската къща „Нов свят” към ЦС на БАС. През петте години от основаването си „Нов свят” издаде 47 заглавия. Сред тях се открояват отпечатаните през 2009 година: „Процесът по подпалването на Райхстага и Георги Димитров” – том 3, „85 години от Септемврийското въстание 1923 г.”.

По втората основна задача също е направено немалко. Осъществиха се прояви в различни населени места, дискуссионни клубове, публикации в „Жарава”, „Ново време”, „Земя”, „Дума”, „Понеделник”. Засилването на работата в това направление и координирането на усилията доведоха до създаването на Българския антифашистки научен институт (БАНИ).

И на трето място в днешната си работа БАС дава силен акцент на изграденото през годините в социалистическа България. По този начин убедително се доказва, че революцията на 9 септември 1944 г. не само заменя един обществено-политически строй с друг по-прогресивен, но и създава реални условия за изграждането на нова мощна икономика и кооперирано селско стопанство, съвременна армия, наука, образование, култура, здравеопазване и социално осигуряване. БАС се бори за преодоляването на капитализма и утвърждаването на социалистически обществени отношения.

Днес все по-остро изниква необходимостта не само да се запази историческата памет за антифашистката борба, но и да се популяризира примерът на участниците в нея, саможертвата на загиналите герои и безкористната служба на антифашистите за прогреса на България. Необходимо е да се борим за опазването на антифашистките паметници и мемориални знаци, за тяхното поддържане,

а също и за възстановяването на унищожените и поруганите след 10 ноември 1989 година.

Дейността на БАС неразривно е свързана с широката пропаганда на изграденото през годините до 10 ноември 1989 г. Да не се забравя, че до 9.IX.1944 г. България беше изостанала аграрна страна, която за 45 години се превърна в модерна индустриално-аграрна държава, със собствена металургия и електроника, с добро здравеопазване и социално дело, със спокоен и сигурен обществен ред, с реални възможности за труд, учение и отдых за всеки.

Борбата срещу опитите за превръщането на България в полицейска държава, против налаганата цензура в медиите, за строгото спазване на законността налага тясно взаимодействие на работата на БАС с дейността на различните структури на гражданското общество – пенсионерски организации, землячества, военно-родолюбиви формации като Съюзите на ветераните от войните в България, на офицерите и сержантите от запаса и резерва, на военноинвалидите и военнопострадалите т.н.

След 10 ноември 1989 г. БПФК бе разтурена. На нейно място се създаде нова организация – Български антифашистки съюз – БАС. Най-същественото в тази организация е, че за първи път членуват антифашисти не участвали в антифашистката борба, но споделящи антифашистката идея. Съставът на организацията вече е качествено нов. А това неминуемо води до задачи и дейности, отличаващи се от ограничените задачи и дейности на БПФК. Антифашистският идеал стана обществен за българският народ. БАС се превърна в организация, занимаваща се и с актуалните процеси, отчитайки съвременното обществено-политическо развитие в страната.

Антикомунизмът и русофобията все повече се превръщат в държавна политика. Пренаписва се историята, заличават се големи съдбовни събития и цели периоди от време. Истините се подменят с лъжи и заблуди. В обществото се насажда потребителство, алчност, злоба, страх и първобитни инстинкти. Един от най-големите позори на „демокрацията“ е приемането на Закона за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. В това подло и разделно време не всеки има воля и смелост да застане открито в първите редици пред разделителната линия и да отстоява идеи, принципи и памет.

Категорично трябва да заявим, че бъдещото съществуване на Българския антифашистки съюз е трайно свързано с младежта. Проблемът е не само да възпитаваме младите поколения в патрио-

тизъм и антифашистки дух, а и да ги привличаме организационно в структурите на БАС. По инициатива на ЦС се проведе национална среща с председателите на младежките клубове, на която се направи анализ на досегашната и бъдещата дейност на Българския антифашистки съюз сред младежите.

Организационното състояние на БАС:

Численият състав показва стабилизиране. Ежегодните отчети с незначителни промени показват, че БАС има 15 000 члена. Нараснал е броя на общинските организации от 168 през 2007 г. на 205 към 11.06.2011 г.

Качествен и възрастов състав на членовете:

Младите хора до 35 г. от 1.9 % през 2007 г. сега са 8.63 % от състава на членовете, независимо че техният количествен състав не показва особен ръст. Най-големият състав е между 36 и 70 г.- 7282 д. или 51.3 %.

БАС се утвърди като непартийна организация, в която има представители на партии и организации предимно от левия спектър на обществено-политическия живот. Силно впечатление прави, че расте броят на безпартийните, чиито процент достигна 10 % и особено на симпатизантите на антифашистката идея. В почти всички общини и области на мероприятията участват млади хора. Тези и други примери потвърждават засилената организационна работа на нашите общински, районни и областни съвети, на които изказваме нашата голяма благодарност.

Дълбоко вярваме, че и занапред нашите усилия ще се засилват за привличането на все повече млади хора, и на хора на активна възраст. Ще изграждаме структури в областни и общински центрове, и в големите населени места. Ще засилим организаторската работа сред етническите групи – българските турци, роми, българомохамедани, където нашето влияние не е достатъчно.

Българският антифашистки съюз и неговата международна дейност са част от общността на антифашистките организации в Европа и в света, които също като нас отстояват историческата истина, пазят паметта на героите, участвали в антифашистката съпротива, борят се срещу съвременните прояви на фашизъм и неофашизъм, расизъм, ксенофобия, антисемитизъм.

БАС развива активна международна дейност и е член на ФИР (Международната федерация на участниците в антифашистката съпротива).

Наше представители участваха в конгреси и мероприятия, организирани ФИР и други братски антифашистки сдружения и фор-

мирования на ветераните – във Франция, Гърция, Украйна, Русия, младежки срещи на антифашистите в Германия и Белгия. Изпращаме вестник „Жарава“ до посолствата на 26 държави, на братски европейски антифашистки организации и на ветерани в Русия.

На 15-я конгрес на ФИР в Берлин през 2009 г. се взе единодушно решение следващият конгрес на Международната федерация да се проведе в България през 2013 г.

БАС участва в редица международни прояви като: Международната конференция съвместно с МФ „Георги Димитров“ в края на миналия отчетен период, юни 2007 г. и Международната конференция за 9 май в НДК. ЦС на БАС като колективен член на Асоциацията за приятелство „България-Куба“ също работи активно в това направление.

Проведоха се на кръгла маса и събрания за подкрепа на Куба срещу икономическата блокада наложена от САЩ, подкрепа за правото на страната сама да определя своя път на развитие. Съвместно с Националния граждански комитет осъществихме събрания за приемане на декларации и подписки в защита на Петимата кубински антитерористи, несправедливо обвинени и задържани вече 11 години в затворите на САЩ. Активно участвахме в подготовката и провеждането на трите големи българо-кубински прояви: Научна конференция „50 години социалистическа революция в Куба“, в която с доклад участваха и младежите от БАС; Научно-практическа конференция „Българо-кубинско научно-техническо сътрудничество“, в рамките на Междуправителствената българо-кубинска сесия; „XV Европейска среща за солидарност с Куба“. Горди сме, че тази година посрещнахме в ЦС на БАС кубинска делегация, ръководена от Кения Серрано – депутат от Националното събрание на Куба и председател на Кубинския институт за приятелство между народите, д-р Алейде Гевара – дъщеря на легендарния Че Гевара, Елизабет Палмейро – съпруга на Рамон Лабаниньо Саласар – един от петимата кубински герои-антитерористи.

Работихме активно с дружествата за приятелство с Китай, Виетнам, Корея, Палестина и Венецуела. Работата за укрепване на българо-руските връзки също бележи подем. Организирахме съвместни прояви /събрания кръгли маси, концерти, срещи с представители на посолството на Руската Федерация в България, с консулството на Русия във Варна, с Фондация „Устойчиво развитие на България“, със СОК „Камчия“, с Федерацията за приятелство с народите на Русия и ОНД и Софийското сдружение за приятелство с Русия „Ал.Невски“, с МКДЦ „Дом на Москва в София“, с Руския

културно-информационен център, с Федерация „Съюз на съотечествениците“.

Изключително полезни са контактите на БАС с руските ветерани, почиващи в Санаторно-оздравителен комплекс „Камчия“. Проведоха се редица срещи в комплекса и в гр. Варна. Там гостуваха представители на ЦС на БАС, на БАС Варна, на редакцията на „Жарава“, както и лауреатите на Фестивалите „Альоша“ и „Сребърни чучулиги“.

Дейността на ЦС на БАС с децата и младежите се обогатява. Ежегодно провеждахме детски конкурси с участие на деца от Русия и Куба, а именно: Национален конкурс за ученици и студенти „София-Москва“; България – Русия – вчера, днес, утре“, който от учебната 2009/2010 г. е международен и е включен в Националния календар за извънкласни дейности на Министерството на образованието, младежта и наука и е с подтема „Помним подвига на предците“, Национален ученически конкурс „Куба – далечна и близка“.

Сега в България е на власт едно арогантно ретроградно дясно управление, което не може да предложи реален икономически и социален проект за развитието на страната. Кризата все повече се задълбочава. Българският антифашистки съюз неотклонно поддържа своята позиция против настаняването на американски военни бази в България, против изпращането на български войски в Ирак, против затварянето на III и IV блок на АЕЦ „Козлодуй“, против продажбата на българска земя на чужди граждани, против присъединяването на България в НАТО.

**ИДЕОЛОГИЧЕСКОТО И
ОРГАНИЗАЦИОННОТО
РАЗВИТИЕ НА
ДЯСНОПОПУЛИСТКИТЕ
И ФАШИСТКИТЕ
ПАРТИИ В ЕС -
ЗАДАЧИТЕ
ПРЕД ЛЕВИЦАТА**

СЕМИНАР

събота, 25 февруари 2012 год.
гр. София, хотел "Родина", зала "Марица"

ОРГАНИЗИРАНА ОТ:

ФОНДАЦИЯ БУЗЛУДЖА

С ПОДКРЕПАТА НА:

ROSA LUXEMBURG STIFTUNG
SOUTHEAST EUROPE

Преди началото на семинара

Дирк Щегеман

Велислава Дърева

Чавдар Стоименов

Участници в семинара

*Васил Харалампиев и Дирк Щегеман по време на дискусията
(от ляво на дясно)*

Иван Агладжов по време на дискусията

